XIII. évfolyam 30. szám. 1957. szeptember 12.

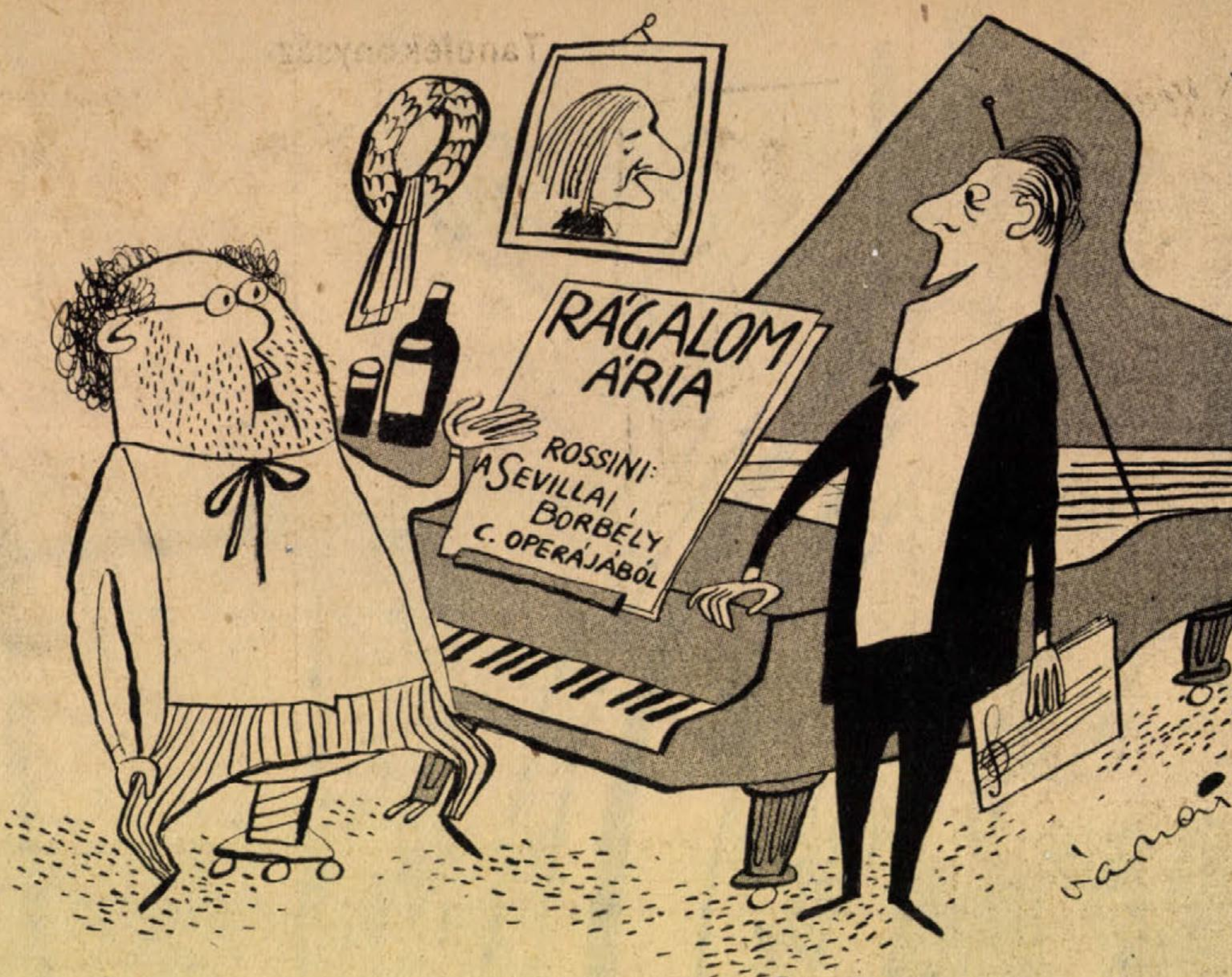

Sándor Károly rajza

– Interkontinentális rakéta? Oké! Felülmuljuk! Csinálok egy olyan rakétát, amelyik körülrepüli a Földet és a fejemre esik!

ÉNEKLECKE

Várnai György rajza

— Most valami olyat tanulunk, aminek még sok hasznát veheti az életben...

Angol vita a pesti uszodában

(Életkép)

Telt ház a napozó teraszán. Déli tizenkét óra. A napozó padok mind görcsösen foglaltak. Baloldalra tőlem 6—8 fiatal fiú élvezi a magántulajdon kettős örömét: azt, hogy nekik van padjuk és még jobban azt, hogy másoknak nincs. Mármint azoknak a többnyire felnőtt egyéneknek, akik törülközővel kezükben, sóvár tekintettel csellengenek a telt padok között. A fiatalok csoportjában két összetolt padon két testvér fekszik. A fiatalabb 13 év körüli ártatlan arcú gyermek, a másiknak már pelyhedzik az álla, lehet úgy 16 esztendős. A pelyhesállú elmegy zuhanyozni, s üresen marad a pad. Idősebb néni színre lép.

Pötyögős fürdőtrikóban, gyámoltalan agresszivitással közeledik a pad felé. Fején vizesruha napszúrás ellen, orrán pápaszem, öregasszony. Leül a padra. Fiatalok kórusa mutálva megszólal:

— Az a pad foglalt...

A néni dacosan végignyúlik a padon, azzal a mellékgondolattal, hogy talán mégsem rúgják le onnan a lelkes fiatalok. Pelyhes állú visszatér. Csodálkozva bámulja a megnénisedett padot és halkan füttyent, mint aki azt mondja: hát ezt is lehet? Aztán megszólal:

— Ez az én padom!

A néni nem mozdul, a szemét sem nyitja fel, nyilván imádkozik. A mellettem fekvő szőke fiú röhög:

— Lökd le a spinét!

Egy másik diplomatikusabb megoldást javasol:

— Inkább feküdj mellé...

Mindezt úgy, hogy a néni is hallja. A pelyhesállú gondolkodik, nyilván nem tud választani a két megoldás között. A véletlen menti meg a néni életét, mert távolabb megüresedik egy pad. A pelyhesállú rögtön gálánsan felajánlja:

— Ott van egy üres pad, feküdjön oda! Miért foglalja el más helyét!

A néni villámgyorsan feltápászkodik, s közben motyog valamit a fiatalok neveletlenségéről, meg az öregek iránti tiszteletről, amit a fiúk egészséges kacagással vesznek tudomásul. Mire az öregasszony a megürült padhoz totyog, egy fürge fiatal már el is foglalta. A néni tanácstalanul néz vissza, de a tulajdonos persze már könyörtelenül végigfeküdt visszaszerzett fekhelyén.

Most megszólalt jobb oldali szomszédom, barnára sült, fehérhajú, idősebb hölgy. Nem is megszólal, felcsattan:

— Ez a mai fiatalság! Neveletlenek, brutálisak, gonoszak!

A fiúk pompásan mulatnak a jólismert szövegen, amit naponta többször is hallanak. Ettől az idős hölgy mégjobban dühbe gurul, s odaszól a néninek:

— Tessék, én átadom a padomat, tessék elfoglalni!

— Majd hallva a néni szabódását, így folytatja. — Úgyis megyek úszni, mert felizgattam magam. Nem bírom idegekkel ezt a fiatalságot! Nem bírom ezt az egészet úgy, amint van...

— Körbe mutat, de nem az uszodát érti alatta. Majd kivágja, mint egy tromfot.

— Ez Svájcban nem létezik!

A fiatalok harsányan röhögnek, remekül szórakoznak.

— Mert ott van kultúra... — dühösködik tovább az ősz asszony. — De itt vadállatok vannak... Én, kérem, beutaztam a külföldet, de azt, ami itt van, sehol nem láttam... A múltkor, kérem, jövök a Balatonról, be akarok szállni egy taxiba, egy fiatalember ellök a kocsitól úgy, hogy elgurultam...

— Jól tette... — véli mellettem a szőke gyerek.

— Ez, kérem, nem ország — folytatja a hölgy —, ez egy dzsangel. (Így mondja: dzsangel.) És amit még mondott nekem... azt nem is lehet itt röprodukálni... (Így mondja: röprodukálni.)

— Csuda művelt a spiné... — mondja a szőke fiú. — A Balatonon tanult nyelveket, azért olyan jó a kiejtése...

Az ősz asszony most már tajtékzik:

— Ezek? Csak hallgatom itt őket... Angolul énekelnek, de egy szót sem tudnak angolul...

— I can speak english...

— mondja az egyik fiatal, s ezután a gorombáskodás angol nyelven folyik tovább. Az angol nyelvű vita így fejeződik be:

— Maguk közönséges népség... — rikácsolja az őszhajú hölgy. Angolul.

— Maga hülye, vén boszorkány... — veti oda a fiú nem egészen korrekt kiejtéssel. Az asszony kimondja a legnagyobb angol átkot:

— You are not all right...

— Vagyishogy ők nem „alrájtok". Ennél súlyosabbat nem tud mondani. Összekapja a cuccát és elvonul.

A néni lefekszik a világlátott hölgy helyére. A pelyhesállú ismét elmegy zuhanyozni és üresen hagyja a padját. Erőteljes, negyven év körüli férfi lép a padhoz, karján-vállán csak úgy duzzadnak az izmok. Felveszi a padot és szó nélkül ellép vele. A fiatalok egy szót se mernek szólni, se magyarul, se angolul.

*

Ennyi volt az egész. Én nem avatkoztam a vitába, opportunizmusból. Nem szeretem ugyanis, ha napozás közben megpofoznak izmos fiatalok és idős hölgyek angolul szidják az anyám istenét.

És közben olyan szépen sütött a nap...

Gádor Béla

A humor könyvéből

DIDEROT francia író mondta egy kollégájáról, midőn az már nagyon öreg volt s elhomályosult szelleme csak néha, igen ritkán lobbant egyet-egyet:

— Vén kastély már az öreg Fontenelle, hol néha szellemek kísértenek.

*

JEROME K. JEROME, angol humorista nagyon tréfáskedélyű ember volt és jókedvét még betegsége alatt sem vesztette el. Egy alkalommal kénytelen volt ágyban maradni, mert jobb kezét kificamította. Az orvos, amikor megvizsgálta, kijelentette, hogy a dolog nem nagyon veszélyes, mire a humorista nagy fontoskodva kérdezte:

— Fogok tudni zongorázni?

— Természetesen — felelte az orvos.

— Mily váratlan szerencse!

— Miért?

— Mert eddig nem tudtam zongorázni.

*

HONORÉ DE BALZAC, francia regényíró mondotta egy társaságban:

— Amikor a nők szeretnek minket, megbocsátanak nekünk mindent, még a bűneinket is; amikor nem szeretnek, nem bocsátanak meg nekünk semmit, még erényeinket sem.

*

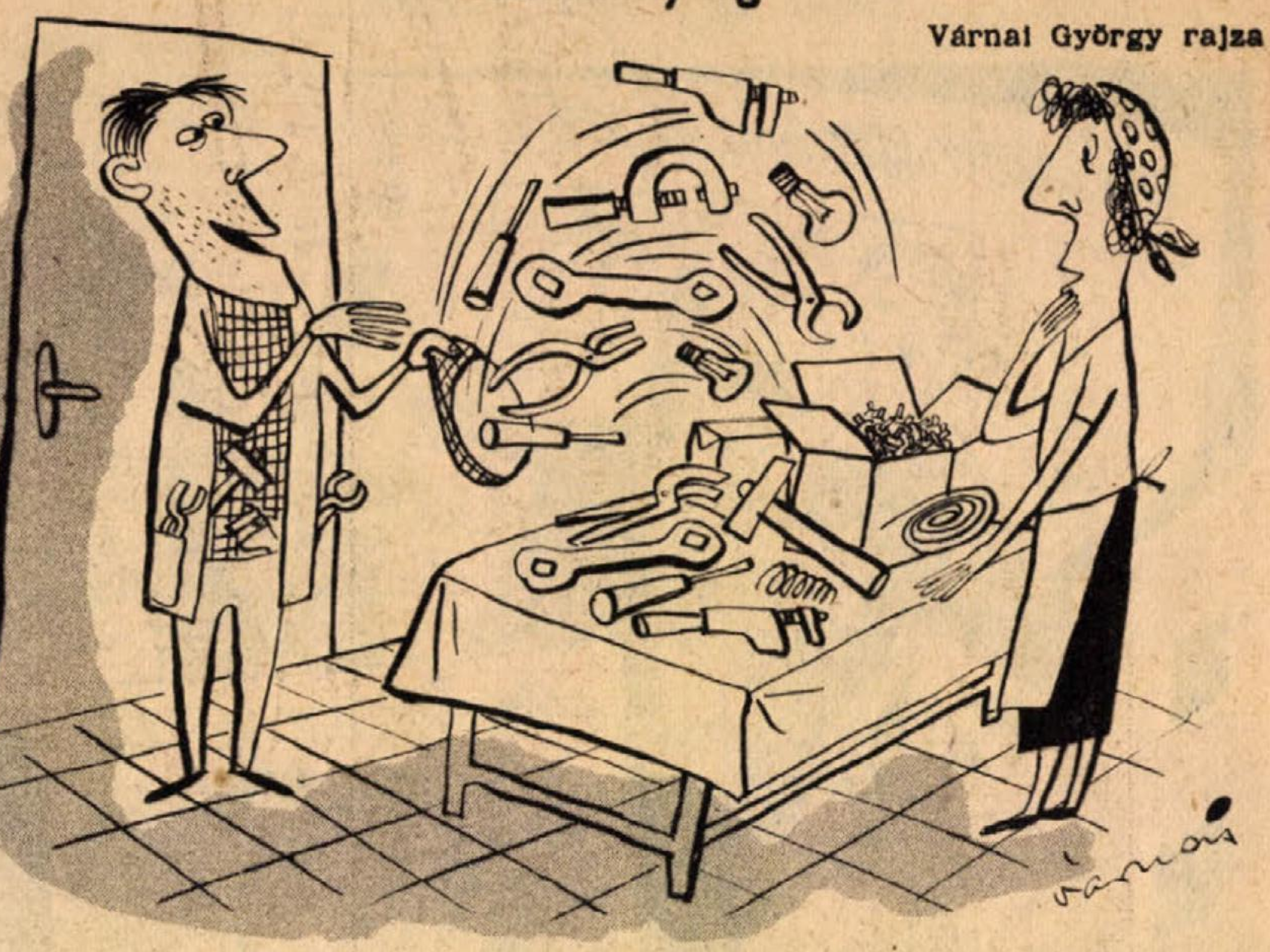
FRANCOIS RABELAIS, francia szatirikus író nagyobb társaságban egy meglehetősen idős, de hiú asszonyt állandóan így szólított meg: „angyalom".

— Uram — szólt végül a hölgy, észrevéve a gúnyt —, ezt a nevet én nem érdemlem már meg.

— Sőt nagyon is — felelte Rabelais —, hiszen az angyalok az isten legrégibb teremtményei.

Tanulékonyság

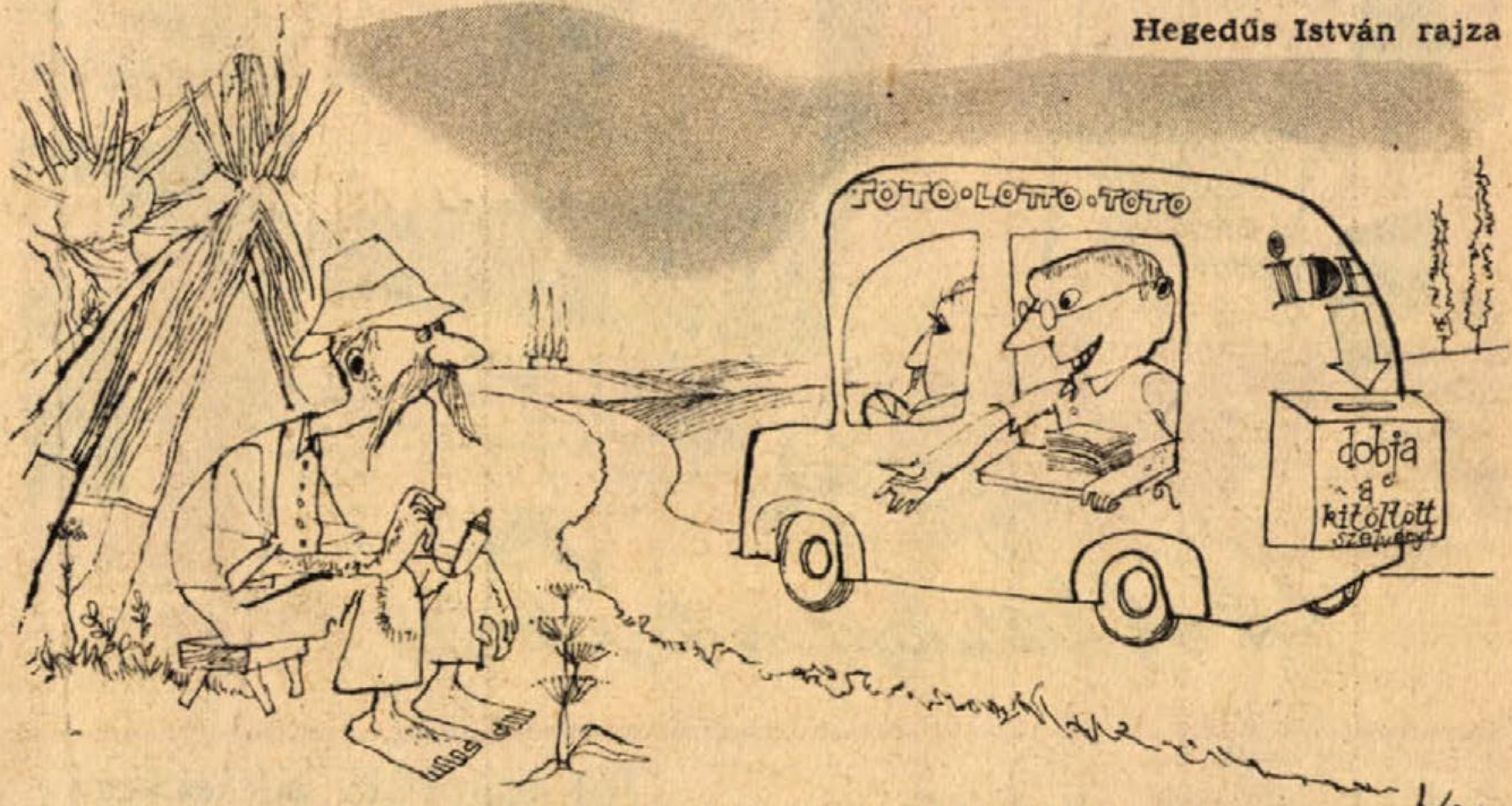
Várnai György rajza

— Idenézz, anyjuk, milyen bűvészmutatványt tanultam a gyárban! ...

Vándorló lottó-árusok

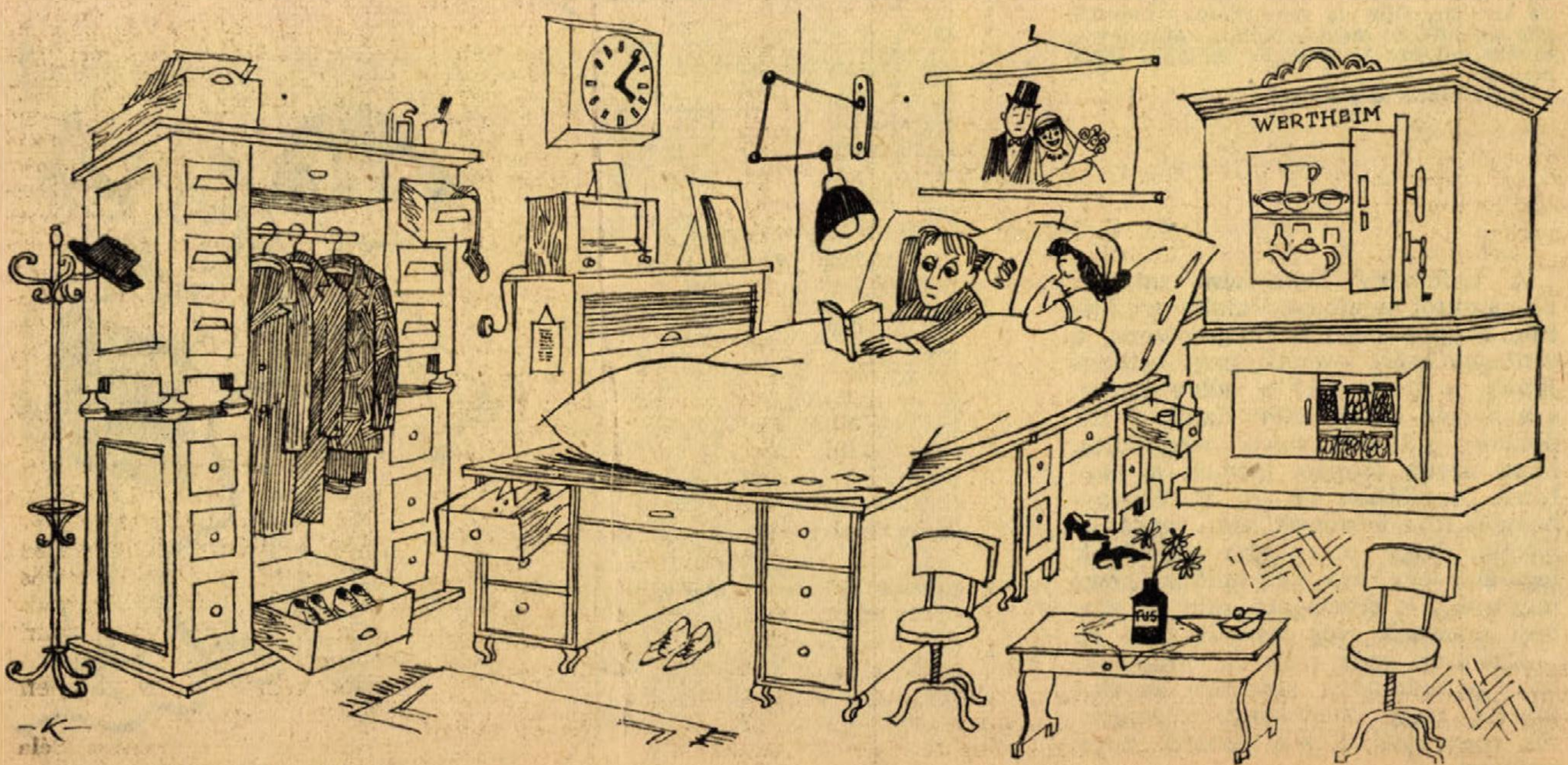
Hegedűs István rajza

— Mi az bácsika, maga nem akar frizsidert nyerni? ...

Több irodabútort gyártottak, mint lakásberendezést

Kaján Tibor rajza

Nem így kell érteni...

Mészáros András rajza

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Valaki megkérdi a bálban egy már nem túl fiatal nőtől:

— Bocsánat, nem táncol?

— Még nem kért föl senki — feleli a hölgy igéző mosollyal.

— Nagyszerű — mondja a férfi —, akkor megkérném, hogy amíg táncolok, tartsa a cigarettámat.

Vonalas vers

Hallgattam a rádióban,
Hogy a divat-diktátorok
Ötlete (mely ritkán józan),
Az új vonal körül forog.

Hol legyen a derék-vonal?
Ejtve legyen vagy emelve?
Ott nem lehet, ahol tavaly!
Ez a divat alapelve.

A ceruza bőszen alkot,
Keresi a cifra utat.
Nem tűri a párnás halmot;
Sehol semmi domborulat!

Török vonal, szűkül alul,
Ez lesz, ami győz és hódít.
Mire végleg kialakul,
Idézi a „bukj fel"-módit.

Megkérdeztem alakomat:
Éljünk eztán céklán, tormán?
Mert bizony az újabb divat
Nem tűri meg az én formám.

Vonalaim háborogtak:
— Nem bukunk az új vonalra!
Legyen a diktátoroknak
Lapos has és üres kamra!

Rámdörrentek: — Észbe véssed,
S mindenki ezt jegyezze meg,
Kit pontynak szült a természet,
Nem lesz abból úgyse — keszeg!

K. Tóth Lenke

Ezt olvastuk

A „Pesti Műsor" hírei között:

„. . . a színház, film és zene világának . . . Ascher Oszkár személyében most született meg a 36. kiváló művésze."

Ehhez mi csak annyit fűzünk hozzá, hogy értesüléseink szerint a boldog mama, „a *színház, film és zene világa*" nagyságos asszony és most született hatvanéves, kiváló művész kisdede, — remekül érzik magukat.

Gratulálunk a picihez!

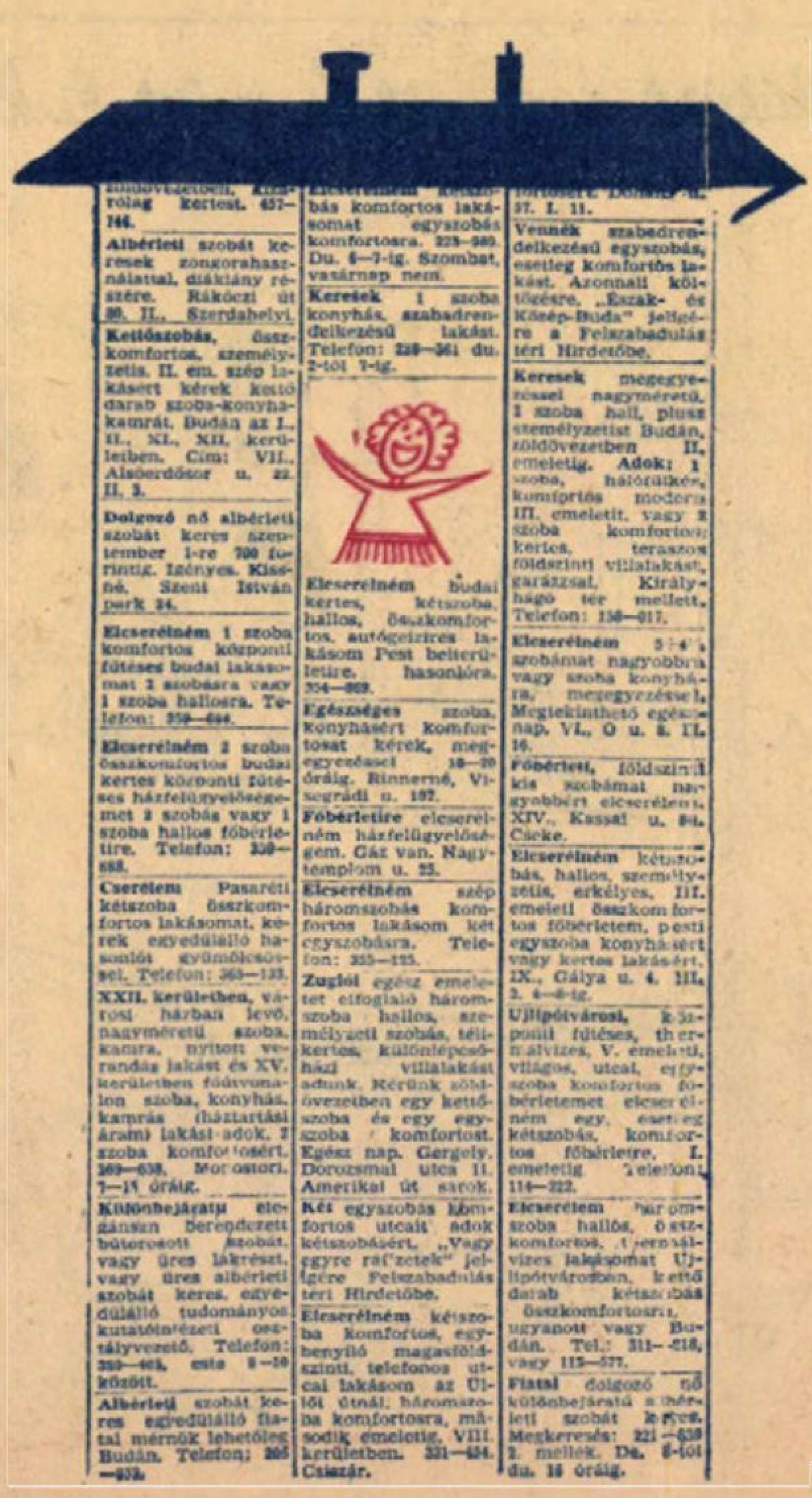
Lát-e a macska sötétben?

A tudomány lassanként minden illúziónktól megfoszt. Valaha azt hittük, hogy a Föld a világ közepe, a csillagok azért vannak, hogy csillogjanak, a gyermeket a gólya hozza, s a hattyú halála előtt dalol. A tudomány mindezt sorra megcáfolta. Most újabb csapást mértek a közhitre. Angliában dr. H. B. Barlow hosszas kísérletezések után megállapította, hogy a macska szemének legalább egy óra kell ahhoz, hogy megszokja a sötétséget, míg az emberi szemnek elég tizenöt perc is.

Ezekután már csak az hiányzik, hogy a tudomány kiderítse az elefántról, hogy feledékeny, a struccról, hogy kisétkű, s a tigrisről, hogy vegetárius.

Jól sikerült lakáscsere

Kasso rajza

Gyermekszépségversenyt rendez az Úttörő Áruház

Sándor Károly rajza

— Mellbőségben meg fogsz felelni . . .

„Helyettem kis virág..."

– Minek az a sok fehér liliom?
– Az életrajzaimhoz mellékelem őket...

A hagyomány jegyében

A minap Kocsány Emil barátom harsány csöngetése riasztott fel délutáni szendergésemből.

— Add kölcsön a viharlámpádat, öregem — ezzel esett be az ajtón.

Arra a felvilágosításomra, hogy nincs viharlámpám, mióta tavalyelőtt neki kölcsönadtam s nem hozta vissza, nagyon elszomorodott.

— Pedig nekem okvetlenül szükségem van viharlámpára — majd csodálkozásomat látva, magyarázólag tette hozzá — emléktúrára indulok.

— Miféle emléktúrára? — kérdeztem.

— A gondolat nagy külföldi példák nyomán fogamzott meg bennem — így kezdte Emil magyarázatát. — Bizonyára tudod, hogy kíváncsi tudósok a vikingek újból megépített hajóin tették meg a régi utat, mások a „Mayflower" új példányán ismételték meg az első amerikai kirándulást, a közeljövőben pedig egy angol expedíció ismétli meg Darwin 1831—36 közötti kutatóútját, hogy választ kapjon egy csomó tudományos kérdésre.

— És te? — kérdeztem csodálkozva.

— Megismétlem 25 év előtti csónaktúrámat — jelentette ki ünnepélyesen — amelyet Elzával, későbbi hitvesemmel tettem meg Horány—Felsőgöd—Nógrádverőce—Nagymaros útvonalon. Ezúttal azonban egyedül megyek. Bejárom akkori útunk minden állomását és elgondolkozva fogok eltűnődni az együtt töltött sorsdöntő napok minden egyes mozzanatára.

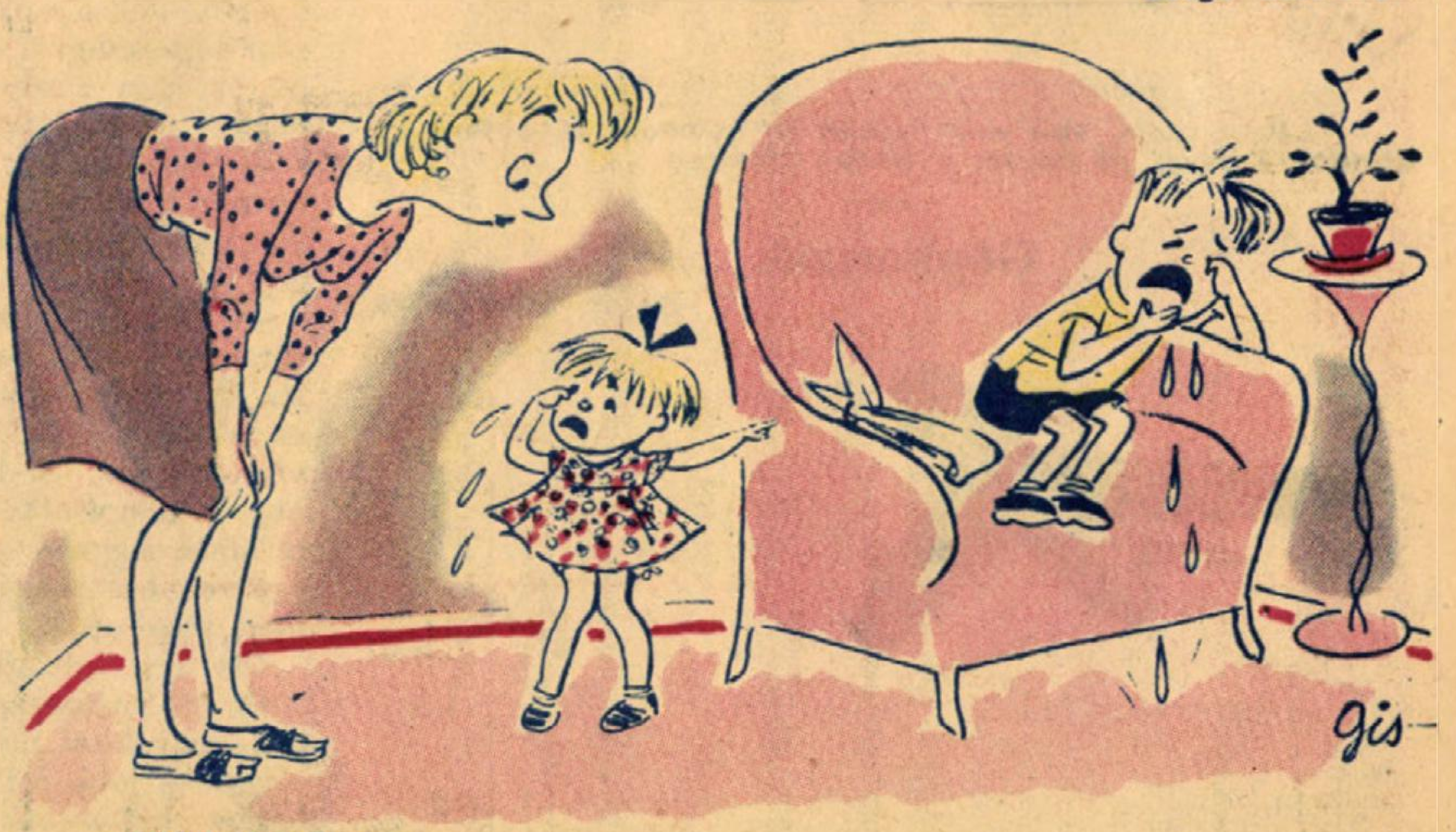
— Dehát mi a célja utadnak? Te mit akarsz felderíteni? Milyen kérdésre akarsz választ kapni?

— Talán ezen az úton sikerül megfejtenem azt, amin akkor nem gondolkoztam, azóta pedig nem tudtam rájönni — válaszolta eltűnődve — hogyan lehettem olyan ostoba, hogy pont ezt a nőt vettem feleségül.

Follinus János

Gyerekszáj

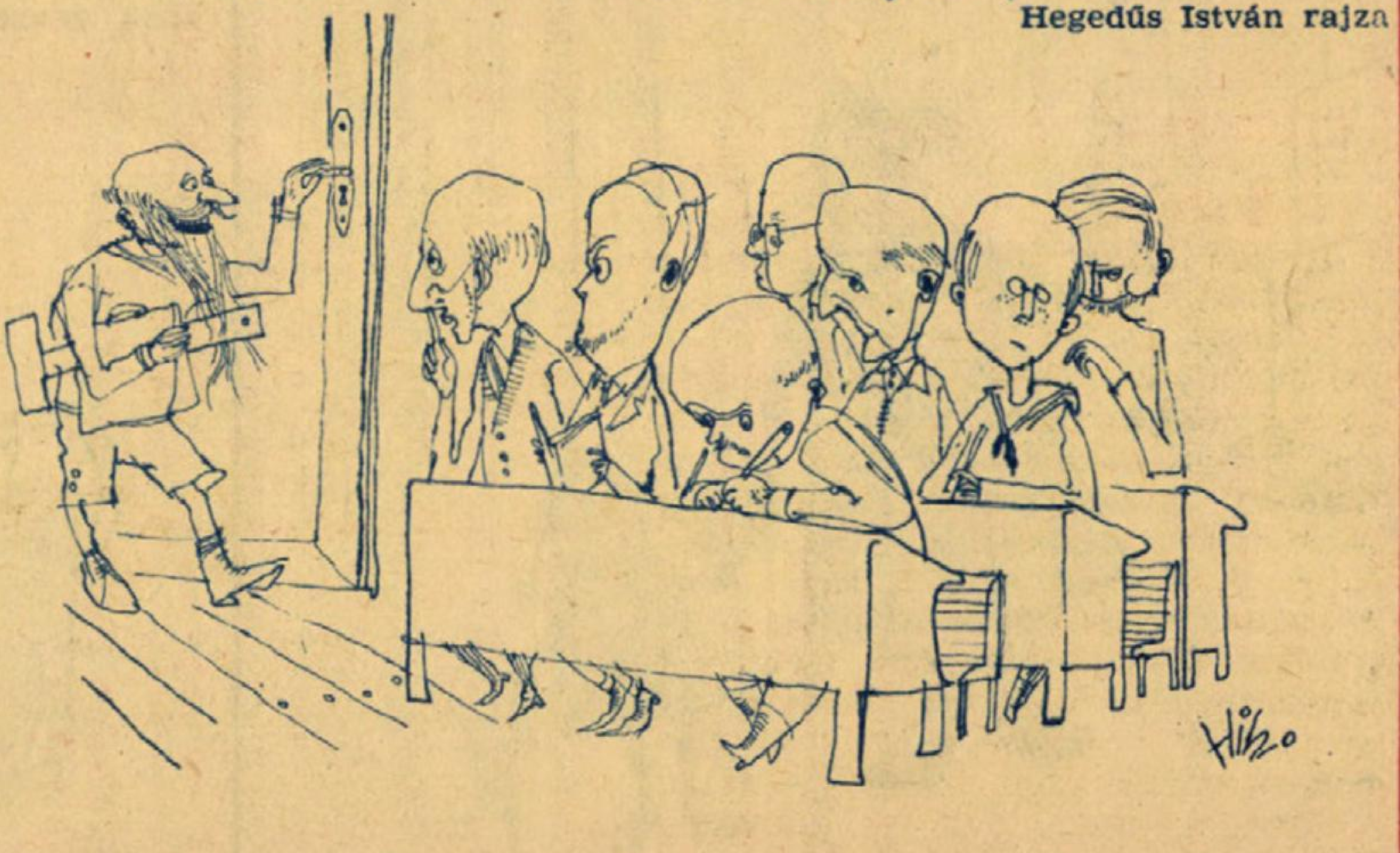
Szegő Gizi rajza

— Miért sírsz?
— Azért, mert Pistivel mindig kivételeznek, neki már fogat is húztak . . .

Túlkoros diákok külön osztályba járnak

Hegedűs István rajza

— Szia, srácok! Ez a hatodik bé?!

ÁL-ŐSTERMELŐK

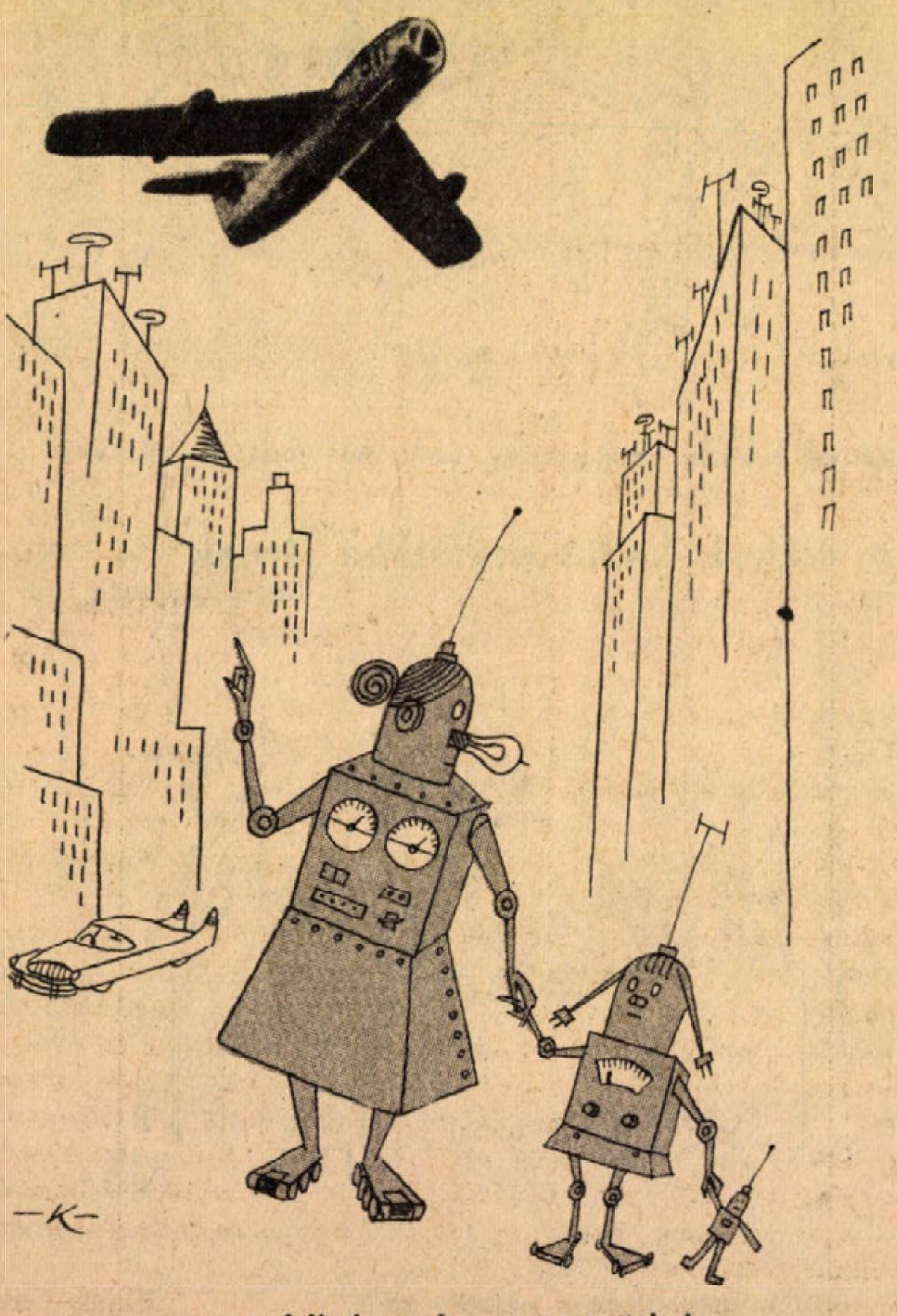
Hegedűs István rajza

— Látod, Julis, van már lajbim is, ostorom is, a fene se gondolná, hogy itt lakom a Ráday utcában...

Gépkorszak

Kaján Tibor rajza

— Látod, ez hozza a gyereket...

Haldoklom

A kór váratlanul tört rám. Akár ribizlibokorra a villámcsapás. Iszonyatosan fájt a fejem, a fülem zúgott és szédültem. Reggeltől estig.

Arckifejezésem a gyötrő fájdalomtól némiképp módosult. A máglyán pörzsölődők ábrándossága keveredett benne a karóba húzottak örvendezésével.

Toponári doktor megértően hallgatta panaszomat, mintha az ő fejét is egész nap fejszével hasogatnák. Kifordította szemhéjamat, hümmögött, majd így szólt:

— Valószínűleg kevés a vörös vérsejtünk.

Így: vérsej t ü n k.

És elküldött a laboratóriumba.

— Négy és félmillió vörösvérsejtje van köbmilliméterenként — veregetett ott vállon vigasztalóan egy öreg doktor vizsgálat után. — A vérfestéke kilencven százalék.

Rettegve vittem a leletet Toponári doktorhoz: mit szól, már festék van a véremben.

— A lehető legjobb eredményt értük el — rikkantott ő, mintha csak párban megnyertük volna a rúdugrás olimpiai bajnokságát. — Most már biztos, hogy a szemünkkel van baj — lelkendezett.

A szemészeten, ha jól hallottam, törőközegeimetésszemfenekemet vizsgálták meg ketten is.

— Uram!—emelte föl hangját és szemtükrét a főorvos. — Az Ön szeme olyan jó, hogy az a napteleszkópok korában szinte luxus. A fülekkel van baj — állapította meg elnéző bizalmassággal. — Ott majd egy vestibuláris vizsgálat mindent megmond.

Ott megvestibuláltak.

Öt év várfogság nehéz láncon, kígyókkal párnázott pincében — jobb lett volna. Fülembe különböző hőmérsékletű folyadékokat fecskendeztek, s ettől szemem hol jobbra, hol balra váltakozó gyorsasággal ketyegett.

— Príma — mondta elégedetten az alorvos.

Én pedig már nem is ember, csak egyetlen tikkadt fájdalom voltam.

— Príma — mondta a főorvos is, mintha összebeszéltek volna, de azért elküldött az ideggyógyászatra.

Ott jókedvű, csukabajszú orvos fogadott.

— Kérem, a leletei semmit sem mutatnak, de ez nem jelent semmit — kezdte.

— Csak megőrültem? — tört föl belőlem tétován a kétségbeesés.

Az orvosnak rendkívül megnyugtató nevetése volt.

— Ugyan, ugyan... — nézett rám jóságosan. — Mért gondol mindjárt ilyen szörnyűségre?... Szó sincs róla. Legföljebb valami koponyaűri szövődménye van.

Sírva fakadtam örömömben.

És egyszer csak reccsenést hallottam. Mintha ablak nyílt volna fejemen, agyamról hirtelen elillant a fájás. Meredten álltam, mint a Vörösmarty versek hősszerelmesei. Aztán a fülzúgás múlt el.

Szememből lassan szivárogni kezdett az örömkönny.

Tüdőmet, mintha Tátra ózonja járta volna át.

Az asszisztensnő lehajolt, majd udvariasan tenyeremre tett valamit:

— Tessék. Az ingnyakról leszakadt a gombja.

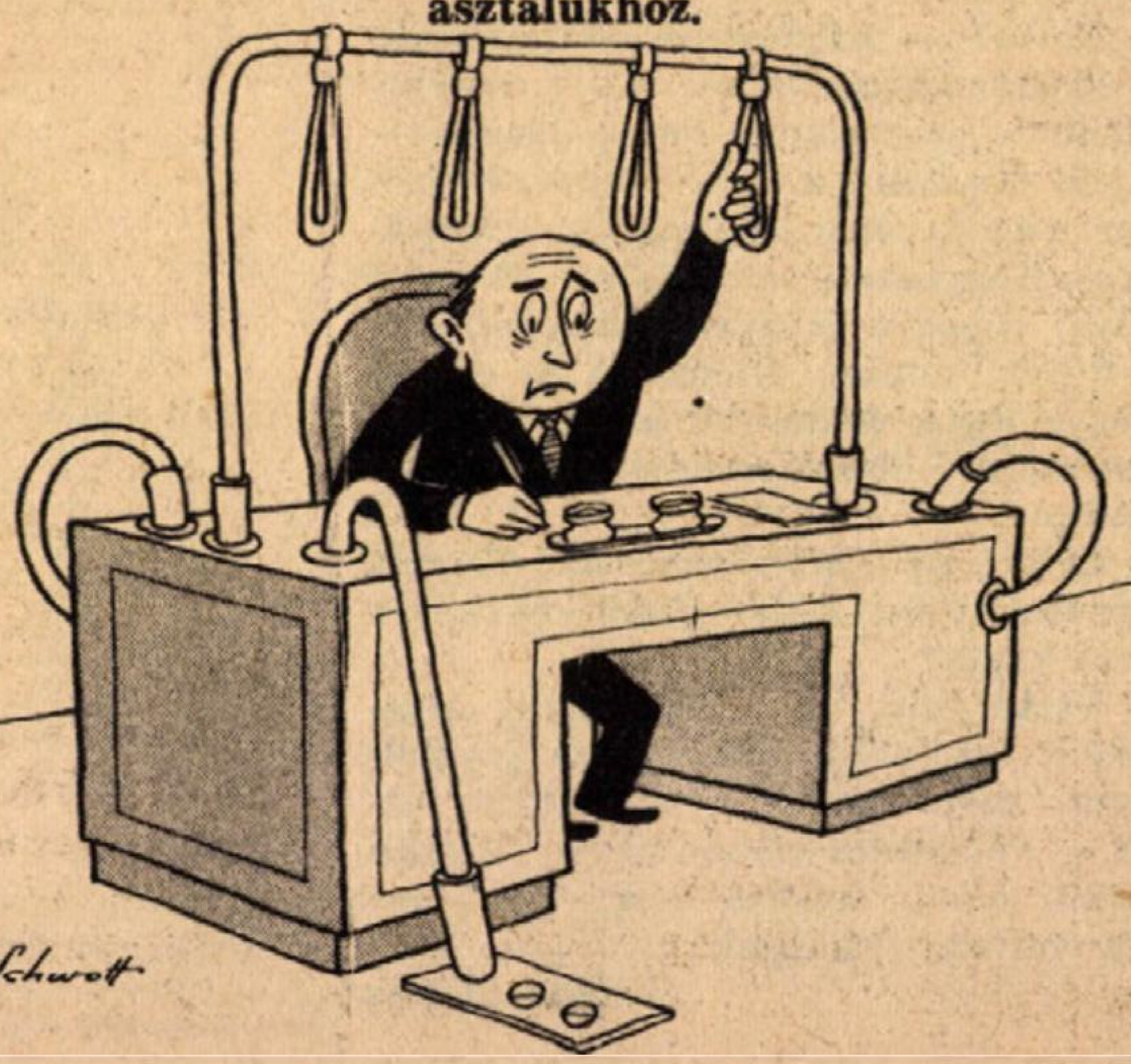
Mivel, hogy kihíztam minden ingemet és abban a szemhunyásnyi időben jöttem rá, hogy a szűk ingnyakak miatt fulladoztam eddig, mintha egész nap akasztanának.

De hogy el ne herdáljam valamiképpen a kínkeservvel kialakított nagyszerű kapcsolatokat, — s bevallom a korábbi vizsgálatok is ludasak a dologban! — a mai napig is utókezelnek az idegosztályon.

Bajor Nagy Ernő

újításunk

azok részére, akik mindenáron ragaszkodnak az íróasztalukhoz.

KETTEN A Grabenen

A forgalmas bécsi Grabenen történt. Szepezd Jenő és Boglár Tamás egymásba ütközött. Ismerték egymást, de csak felületesen, október 23 óta pedig nem látták egymást. Régebben, ha az utcán, vagy a mozi előcsarnokában találkoztak, megkérdezték egymástól: „Hogy van? És a kedves felesége?” A válasz ez volt: „Csak megvagyunk.”

Szepezd most zavarba jött. Mikor disszidálhatott ez a Boglár? Vagy csak kiküldetésben van Bécsben? — töprengett magában. Végre megkérdezte, ugyanúgy, mint Pesten:

— Hogy van, hogy van? Hogy van a kedves felesége?

— Köszönöm, csak megvagyunk — hangzott a válasz, akár csak régen, valahol a Liszt Ferenc tér környékén.

— És egészségileg? — hangzott kínos szünet után a következő kérdés.

— Nem panaszkodhatom. A fogaimmal volt baj, de rendbehozattam.

„Itt, Bécsben?” — akarta Szepezd kérdezni, de azután meggondolta magát. Boglár még azt hihetné, hogy ő ilyen módon akarja megtudni, mióta van Bécsben és hogyan jött ki. Inkább nem szólt egy szót sem.

Mindketten hallgattak... Nem mertek kényes dolgot kérdezni egymástól. Az ember nem tudhatja... Szepezd már megbánta, hogy a Graben felé ment, Boglár is dühöngött, hogy miért nem fordult be inkább a Wollzeilebe, akkor elkerülhette volna a találkozást.

— Merre tart? — kérdezte végül Szepezd.

— Én... én a XVIII. kerületbe megyek.

„Aha, ott van az egyik láger” — gondolta Boglár, azután hangosan kérdezte:

— És maga?

— Én?... Én kivillamosozom Sieveringre.

„Ahá, ott egy tábor lehet” — villant át Szepezd agyán.

Gyorsan elbúcsúztak egymástól. Mindaketten elvégezték a dolgukat. Azután Szepezd az Erzherzog Rainer szállóba ment, kifizette a számláját és csomagolt. Este indult a vonattal Budapestre. Boglár a repülőtérre villamosozott és még aznap Pesten volt.

Ugyanis mindketten párnapos hivatalos kiküldetésben voltak Bécsben és azt hitték egymásról, hogy disszidáltak.

Palásti László

Szombaton

Toncz Tibor rajza

— Bosszantó, kérlek, hogy mindenki most beszéli meg a randevúját, alig tudtam vonalat kapni! ... Mondd, édes Lacikám, mikor találkozunk délután? ...

FIZETEK!

Magát, a problémát nem próbálom megfejteni. Ugyis megfejthetetlen, felesleges önsanyargatás minden kísérlet, mely a mélyére akar hatolni. Beavatottak szerint több tébolyda külön osztályokat tart fenn azok számára, akik a végére akartak járni: miért fut el hanyatthomlok a pincér, amikor fizetni akarsz?

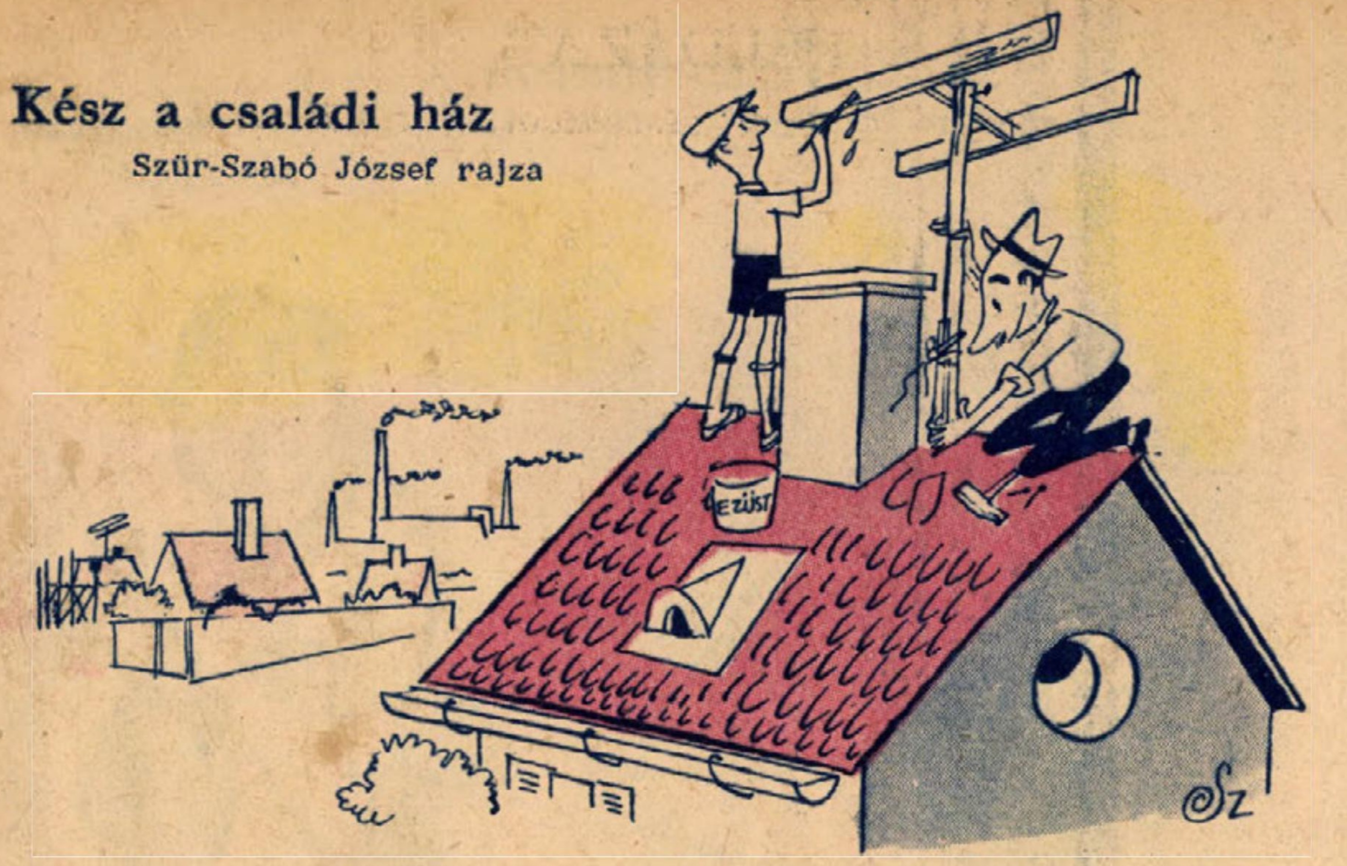
Figyeljük csak meg: látszólag nincsen semmi baja, kedves veled, előzékeny, villámgyorsan hozza, amit rendelsz, készségesen elégíti ki szeszélyeidet. Ám egyszerre páni félelem lesz úrrá rajta, ha elhangzik a szó: Fizetek! Menekül. Fut, meg sem áll, míg hallótávolon kívül nem kerül, ki a konyhába, esetleg csak a szemközti falig, vagy egy másik asztalhoz, ahol még nem került szóba a számla kiegyenlítése. Elkapod a kabátját: „Fizetek!” „Igenis!” — mondja, kitépi magát a kezedből s nem látod többé.

Megoldhatatlan, örök talány. Nincs ellene védekezés. Egyszer próbáltam kijátszani, akkor is rajtavesztettem. Úgy tettem, mintha fizetés nélkül távoznék, — vettem a kabátomat, aktatáskámat és elindultam a kijárat felé. „Kénytelen lesz futni utánam, az aljas bliccelő után, aki meglóg a cehhel” — vigyorogtam csendesen. A kijárattól lopva visszapillantottam. Mozdulatlanul állt a helyiség túlsó végében. Arcán gúnyos mosoly játszadozott. Leleplezett... Felismerte bennem a csalót, az alantaslelkű álbliccelőt. Rájött, hogy fizetni akarok.

Hajdu Ferenc

Kész a családi ház

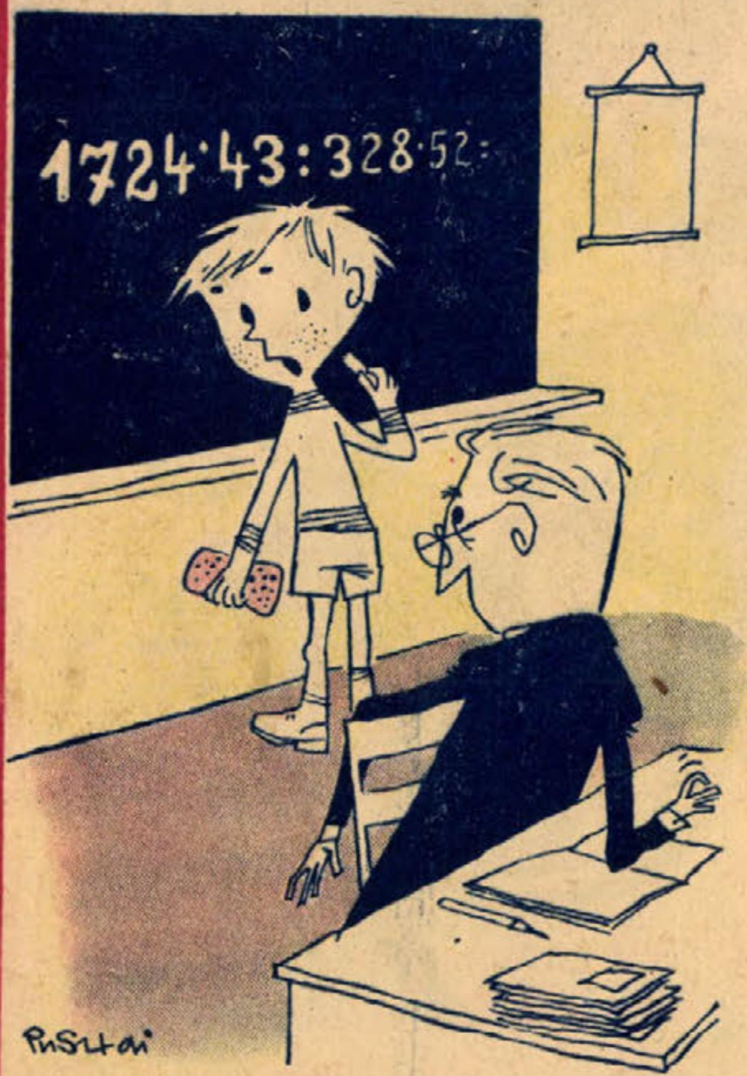
Szűr-Szabó József rajza

— Megüti a szomszédokat a guta ... Azt fogják hinni, hogy televíziónk is van! ...

Mai gyerek

Pusztai Pál rajza

— Tanár úr kérem, szíveskedjék figyelembe venni, hogy ma fokozott napfolttevékenység van ...

Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

Előre csomagolt húsáruk kerülnek forgalomba

(Ha a vásárokon is megvalósitanák ezt az ötletet.)

Gerő Sándor rajza

— Aztán nem ökör van benne tehén helyett?!

Két Külföldi Humoreszk

J. A. TALLO

ALADIN LÁMPÁJA

Az előszobában egy különös ember állt. Három órát várakozott, mire bebocsátották az igazgatóhoz.

— Ugyan menjen a csodába, Aladin elvtárs — nevetett az igazgató, miután Aladin előadta kérését —, gyártsuk csak mi tovább a mi jó kis mécseseinket. Nem azért küldtük magát külföldre, hogy most ilyen születlenségeket találjon ki.

Aladin szomorúan hazatért, a felesége már várta.

— Ó, Aladin — ugrott a nyakába —, hogy vártalak már, hogy várt már a te hűséges kis Fatiméd; mondd, mackócskám, mit hoztál nekem a barbárok földjéről?

— Csak ezt — állította az asztalra a lámpát Aladin.

— Te őrült! — kiáltott fel a nő. — Mások drágaköveket és igazgyöngyöket hoznak teli aktatáskával, és te, Allah szarvasmarhája, ezt hozod!

— De drága lelkecském, Fatimém — csitította Aladin és megtörölgette a lámpát —, nézd, ennek a lámpának csodálatos ereje van: melegít, világít, forraszt.

— Fütyülök a világításodra, forrasztásodra — tört ki az asszony. — Abdul Dubán három kardigánt hozott a feleségének Bagdadból, Suliman Ali rózsaszín csipkés perlont Damaszkuszból.

Az asszony megragadta a lámpát és kidobta az ablakon, Aladint pedig az ajtón, majd beadta a válópert.

Elmúlt három év. Aladin becsületesen dolgozott, mint művezető a mécsgyárban. Szerénységével már csaknem visszaszerezte fölöttesei bizalmát, mikor különös dolog történt.

Híre járt, hogy külföldön tökéletesítettek egy lámpát, nem kis mértékben azoknak az eljárásoknak alapján, melyekkel valamikor Aladin kísérletezett, s most csodálatos eredményeket érnek el vele.

— Sajnálom — mosolyodott el keserűen az igazgató, mikor ismét megjelent nála Aladin —, de a kezdeményezés hiánya miatt nem hagyhatunk meg téged továbbra is olyan felelősségteljes beosztásban dolgozni. Eddig is éppen csak teljesítetted a tervet, mi lesz majd akkor, ha áttérünk a csodalámpák gyártására, melyek terveiért olyan iszonyú sok valutát fizettünk ki. Legjobb lesz, Aladin, ha vidékre mégy, ott Fermán Ali gyárt holmi viaszos gyertyákat, azoknak vagdoshatod majd a kanócait.

Egy vándor, vagy varázsló később megtalálta Aladin lámpáját a szemétdombon, hazavitte s mivel tökéletesebb volt, mint azok a külföldiek, csodákat művelt vele.

Aladin pedig valahol vagdossa a kanócok végét, s azt mondják, hogy a maga szakmájában egyszerű, közepes szakember. Kár is róla tovább beszélni.

Csehből fordította: **Hosszú Ferenc**

Ivan Gavrilovics:

CSALÁDI PERPATVAR

Összevesztem a feleségemmel. Megtörtént, nem tehetek róla: kissé sokáig kimaradtam s hajnaltájban tértem haza a kávéházból. Ez volt az ok. Most nem beszélünk egymással.

Fura természete van a feleségemnek. Csak úgy magában mérgelődik, de ha elkezdi a hallgatást, harapófogóval se lehet egy szót se kihúzni belőle. Most aztán a legszükségesebb dolgokat csak úgy írásban közöljük egymással.

Reggel, ha felkelek, kis cédula fekszik az ágyam fejénél. „Hozz be fát!" — közli velem a feleségem. Behozom a fát s a cédula másik felére írom: „Töltöttkáposztát főzz ebédre!", s megyek az irodába.

Délben, mikor hazatérek, megebédelek s ebéd után egy kis papírszeletre felírom: „A töltöttkáposzta kitűnő volt, stoppold meg a harisnyámat." Aztán bemegyek a szobába és szundítok egyet. Felhajtom az ágytakarót és a párnán már ott vár az újabb cédula: „Ha fölkelsz, csináld meg a gázrezsót, hogy a vacsorát megmelegíthessem."

Így társalgunk a feleségemmel már ötödik napja. Eleinte nagyon jól esett a csend, de hát emberek vagyunk s az ember szeret egy kicsit elbeszélgetni. Lassanként idegeskedni kezdtem.

Tegnap, szokás szerint, hazaérkeztem a hivatalból. Leültem az asztalhoz s aztán ezt írtam: „Kérlek, legalább annyit szólj: kukk, hogy a hangodat el ne feledjem." „Nem!" — hangzott a felelet a cédula másik oldalán. „Mondd, hogy kukk, különben összetörök mindent!" — írtam le ismét a cédulára s letettem a tányérja mellé.

— Kukk! — mondta erre a feleségem s erre megkönnyebbültem.

Ebéd után megint elővettem a ceruzát és ezt írtam: „Szólj még valamit s aztán szundítok egyet!" Válasz nem érkezett.

— Hát ha nem szólsz, megbánod majd! — mondottam erre hangosan s mikor beléptem a hálóba, még hozzátettem: „Megkaptuk a bevásárlási hitelt. Nálam van a csekk is. Így tehát egyedül megyek bevásárolni. Nem is baj, legalább végre alkalmam lesz, hogy felfrissítsem a ruhatáramat."

Miután így a horgot kivetettem, bementem a hálóba, levetkőztem, lefeküdtem, magamra húztam a takarót s vártam az eredményt. Vártam, vártam, de válasz csak nem érkezett. Végre is elaludtam, jó nagyot szundítottam s mikor felébredtem, már ott találtam a párnám mellett a cédulát, rajta a következő üzenettel: „Nem kell idegeskedned. A csekket és a személyi igazolványodat magamhoz vettem s elmentem, hogy alaposan bevásároljak!"

Ugyanaznap este a feleségem megszólalt, most azonban én némultam el. Még mindig a cédulák vannak forgalomban.

Csuka Zoltán fordítása a belgrádi „Jezs" című szatirikus lapból.

PÉLDÁZAT

az ENSZ „magyar ügyben" összehívott közgyűléséről.

Sándor Károly rajza

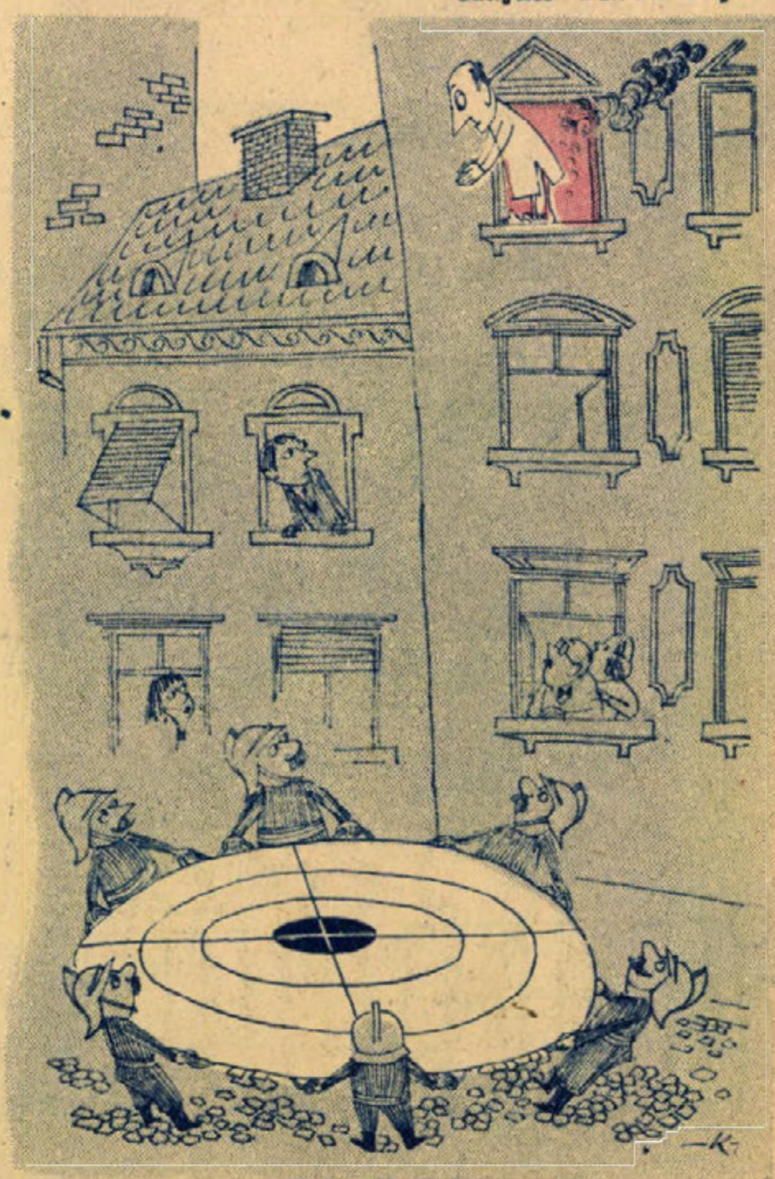
Hiúság

Réber László rajza

Ami biztos az biztos

Kaján Tibor rajza

Akinek sehogysem jó...

Sándor Károly rajza

— Ilyen helyiség a város közepén! Itt találkozik az alvilág?...

— Szép, szép, de most hol találkozzék az alvilág?...

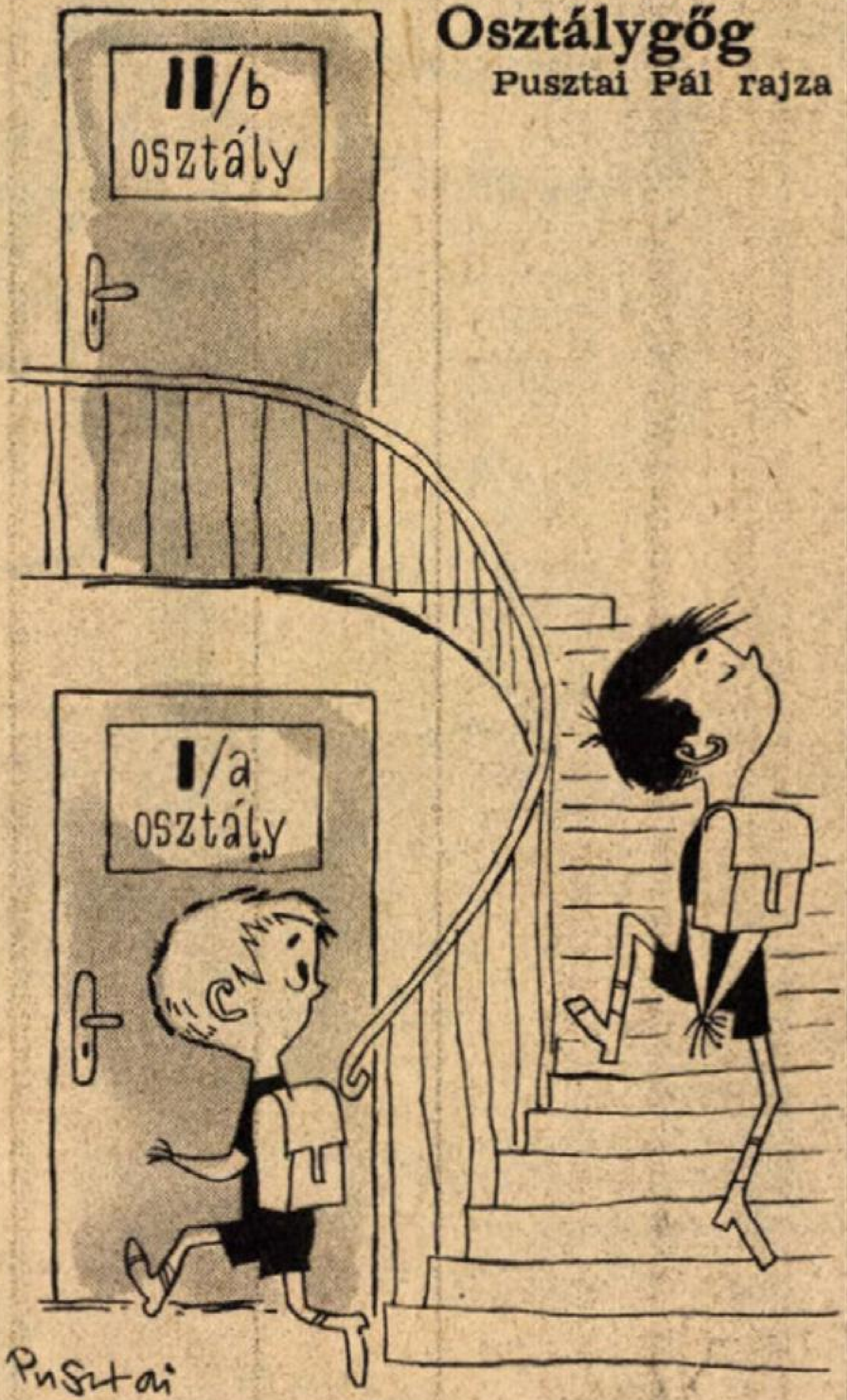
Adatok és emberek

— Áhá, most már emlékszem magára, maga a D 2008/III./a/7654...

Osztálygőg

Pusztai Pál rajza

FINOM GYÜMÖLCS

Csúcsára ért a gyümölcsidény és ezzel együtemben megindult a környékbeli gyümölcskiskereskedők reklámkampánya. A gyümölcsökkel megrakott ládák fölé kézzel írt, csábító tartalmú szövegek jelentek meg. Így például a költői hajlamú özvegy Sztopcsák Oszkár helyisége fölött felírás hirdeti:

Minél több körtét vegyen,
Minél több körtét egyen!

Nem tudok elmenni soha a meghatottság érzése nélkül költészetünk e remekművű kis gyöngyszeme mellett, amely eleven cáfolata annak, hogy közönségünk közönnyel viseltetne a mai magyar líra iránt. Ezen a kiskölteményen ezrek és ezrek szeme fut át naponta, ezrek és ezrek érzik ilyenkor elszoruló torokkal,

igen, így van ez, mi is éreztük és a költő avatott tolla mily szépen véste a halhatatlanságba.

Csak éppen körtét nem vesznek, mert szemben, Benedek bácsi üzlete fölött, egy másik tábla eltéríti itteni vevőszándékuktól. Ezen a táblán ez olvasható:

Három igaz szó:
Benedek bácsi gyümölcse mindig friss, magas vitamintartalmú és olcsó!

Az igazságok, ha kimondják, mindig szíven ütnek és már-már bementem, hogy meggyőződjek a Benedek-féle gyümölcsök kiválóságáról, amikor újabb felírások halmaza bizonyította be fényesen előttem, hogy tévelygés másutt gyümölcsöt beszerezni, mint Vladász Vladimirnál.

Ez a Vladász pályatévesztett ember. Ugyanis a gusztus felkeltésére, a megkívánás fokozására a jelzők olyan páratlan tárházát vonultatta fel tábláin, amely nem egy regényíró becsületére válna. Nála ízletes az alma, zamatos a körte, húsos a szilva, mézédes a korai szőlő, csemege a sárgabarack, leveses az őszibarack, aznapi szüretelésű és jéghideg a dinnye.

A nyál futkározott ínyemben és bementem. Valami nagyon finomat kértem. A kereskedő erre egy olyan ládára mutat, amin sem aranyérett, sem páratlan zamatú, sem császárkék óriásszilva felírás nem ékeskedett.

– Ez milyen? – kérdem, hogy én is tanuljak valamit és új jelzőkkel gazdagítsam szókincsemet.

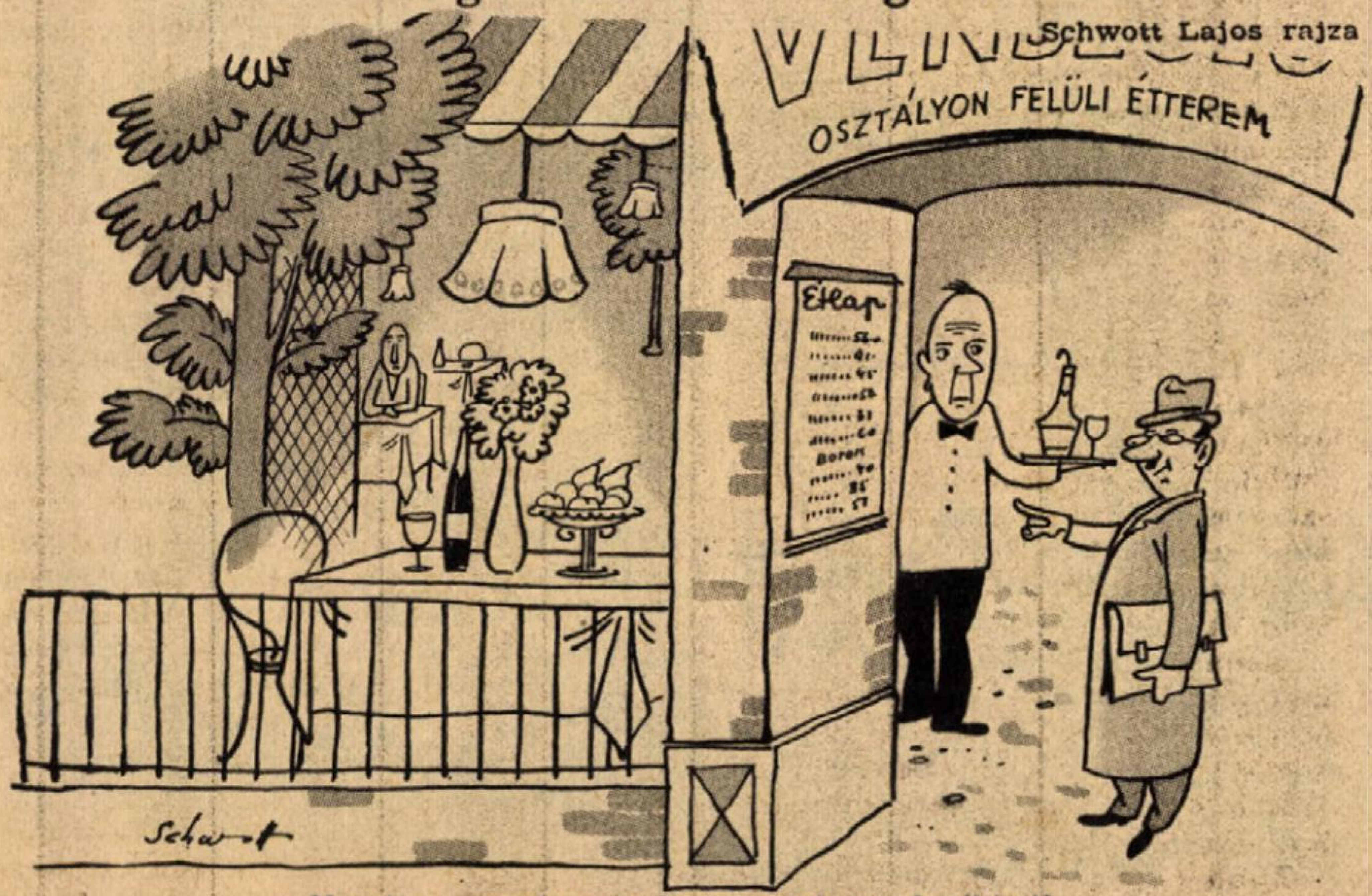
Vállat von.

– Ez **csak** körte, de ez a legfinomabb és nem kell reklám hozzá. Egy fél kiló elég lesz? – kérdi és már nyúl a zacskó után...

Tardos Péter

Idén is megrendezik a csillagászati-hetet

Schwott Lajos rajza

— Mondja, maguk már beneveztek az áraikkal?...

(Marko Behár bolgár grafikus rajza, a művész budapesti kiállítása alkalmából)

BODNÁR (ÉS GERENCSIK)

Könyveim átvizsgálásakor megdöbbenten állapítottam meg, hogy egy diáktörténet az elmúlt tanévről a nyakamon maradt, holott már az új tanév kezdetét vette. Gyorsan elmondom hát Bodnár (és Gerencsik) esetét, hátha még élvezhető.

Ama napsütéses kora nyári délelőttök egyikén, melyeken még a legtisztességesebb diák is szívesebben futballozik a ligetben, mint kémiai ismereteit gyarapítja az iskolában, Bodnár és Gerencsik elhatározta, hogy egy-két órácskára meglépnek a suliból, s a közeli Városliget valamelyik tisztásán kedvükre elidőznek. E két ifjú amúgy sem tartozott a feljebb említett legtisztességesebb diákok közé, s így elhatározásuk feltűnően csekély lelki vívódás után született meg. Számtanóra következett éppen, melyet a szelíd és jóhiszemű B. tanár úr oktatott a nyolcadik bében. Bodnár (és Gerencsik) megvárta B. tanár urat az ajtó előtt, s egyikük előadta, hogy bizonyos szertári munkák elvégzésére H. tanár úrnál kell jelentkezniök, s így legnagyobb sajnálatukra a számtanórán nem vehetnek részt.

B. tanár úr szelíden és jóhiszeműen tudomásul vette a bejelentést, Bodnár (és Gerencsik) pedig tíz perc múlva már a ligetben futballozott, annak rendje és módja szerint.

Félórányit sem kergették még a labdát, amikor — sajátságos balszerencse! — éppen arra haladt el S. tanár úr, az iskola igazgatója. (A Véletlen gyakran kitűnő pedagógus. Szokja meg az a kölyök, hogy az életben semmi sem sikerül úgy, mint ahogy azt az ember kitervezi.) Nos, S. tanár úr felismerte Bodnárt (és Gerencsiket), ami már csak azért sem esett nehezére, mert a két gyermek különféle fegyelmi apropók során már sokszor vendégszerepelt az igazgatói irodában, szerény sikerrel. A tettenért iskolakerülők töredelmes beismerő vallomása után az igazgató úr visszazavarta őket a számtanórára, majd ő maga is beérve irodájába, magához kérette a nyolcadik bé osztály főnökét. Elmondta neki találkozását Bodnárral (és Gerencsikkel) s arra kérte, hogy a gonosztettet megfelelően torolja meg.

Z. tanár úr, az osztályfőnök — követve a modern nevelési elveket — úgy határozott, hogy egy órakor az egész osztályt bezárja, s a tisztességes többség jogos haragjától tartva Bodnár (és Gerencsik) máskor majd jobban meggondolja, mielőtt a züllés útjára lép. Az utolsó óra végén Z. tanár úr meg is jelent az osztályban, s bejelentette a három óráig tartó fogságot. Ezt követőleg pedig beszédet mondott, melynek tartalmát az olvasó igen könnyen elképzelheti. E beszéd során kitért arra is, hogy a különféle disznóságok sajnos igen gyakoriak a nyolcadik bében, legutóbb is — mint az köztudomású — valaki letörte az ajtó kilincsét, s az egyik ablak üvegében is kárt tett valaki. Amikor itt tartott Z. tanár úr, Bodnár feltartotta a karját, majd felállt és így szólt:

— Tanár úr kérem, én vállalom, hogy holnap megcsinálom a kilincset!

— Ez derék dolog, fiam — így a tanár úr — no, akkor te most hazamehetsz.

Bodnár még ki sem tette a lábát, amikor jelentkezett Gerencsik is. Azt mondta:

— Tanár úr kérem, én vállalom, hogy holnap megcsinálom az ablakot!

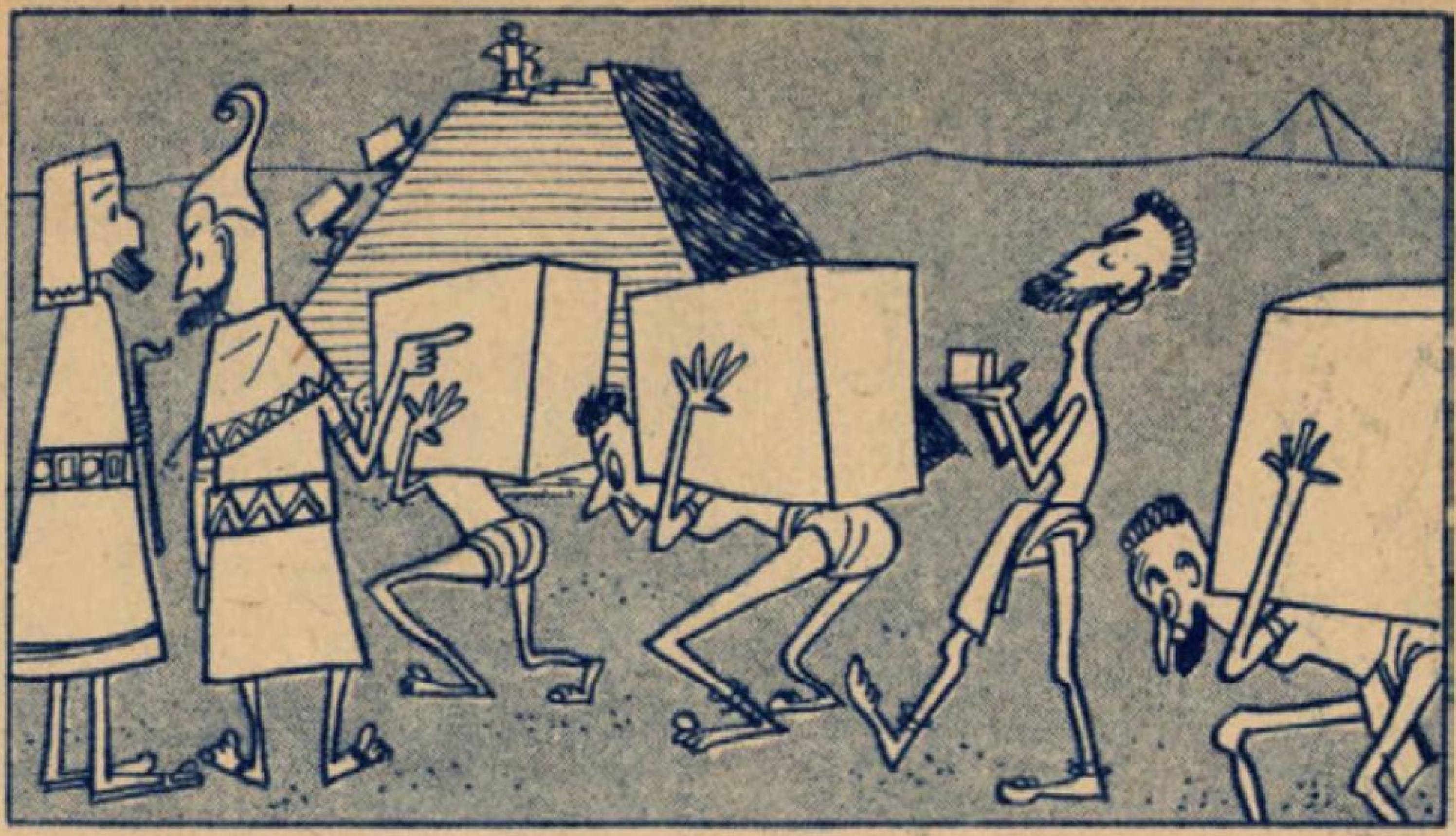
— Derék fiú vagy, akkor most te is hazamehetsz.

Bodnár (és Gerencsik) hazament, a többi negyvenhárom kitartóan ottmaradt három óráig.

Tabi László

Sándor–Gerő:

A protekció multja, jelene, jövője

Egyiptom

— Pszt! A felügyelő udvarol a lányának...

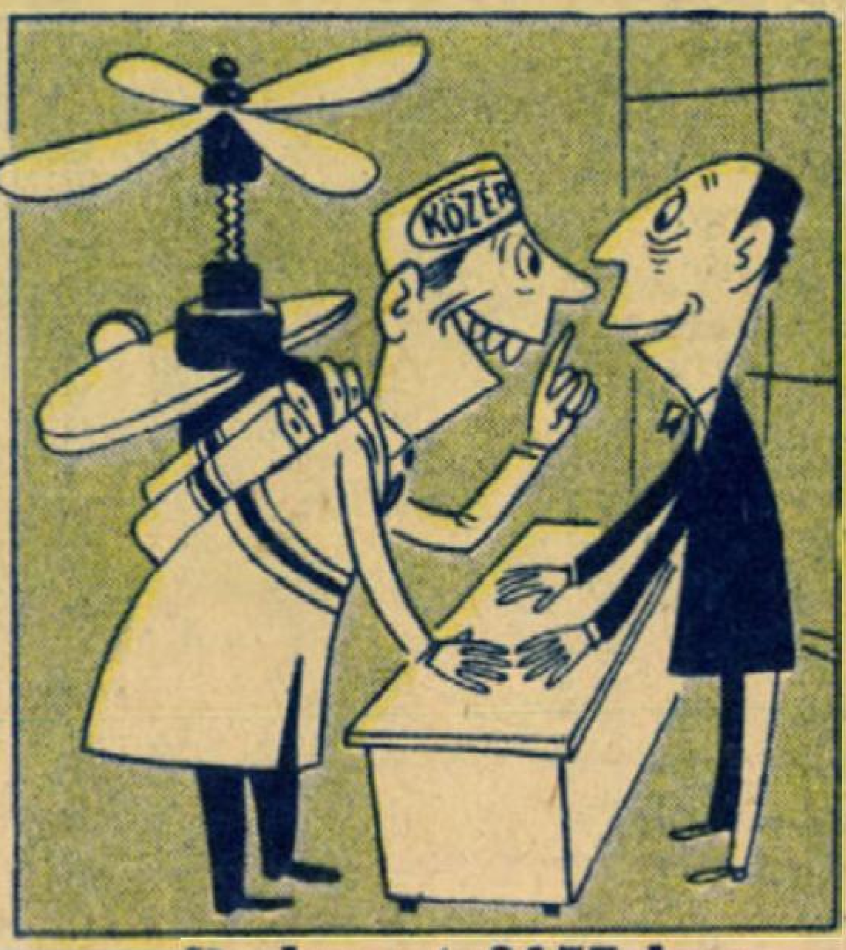
XV. Lajos

— A fene azt a Dubarry-t... Nem nyugodott, amig rám nem tukmálta a másodkomornája sógorát gyaloghintóhordozónak...

Közelmúlt

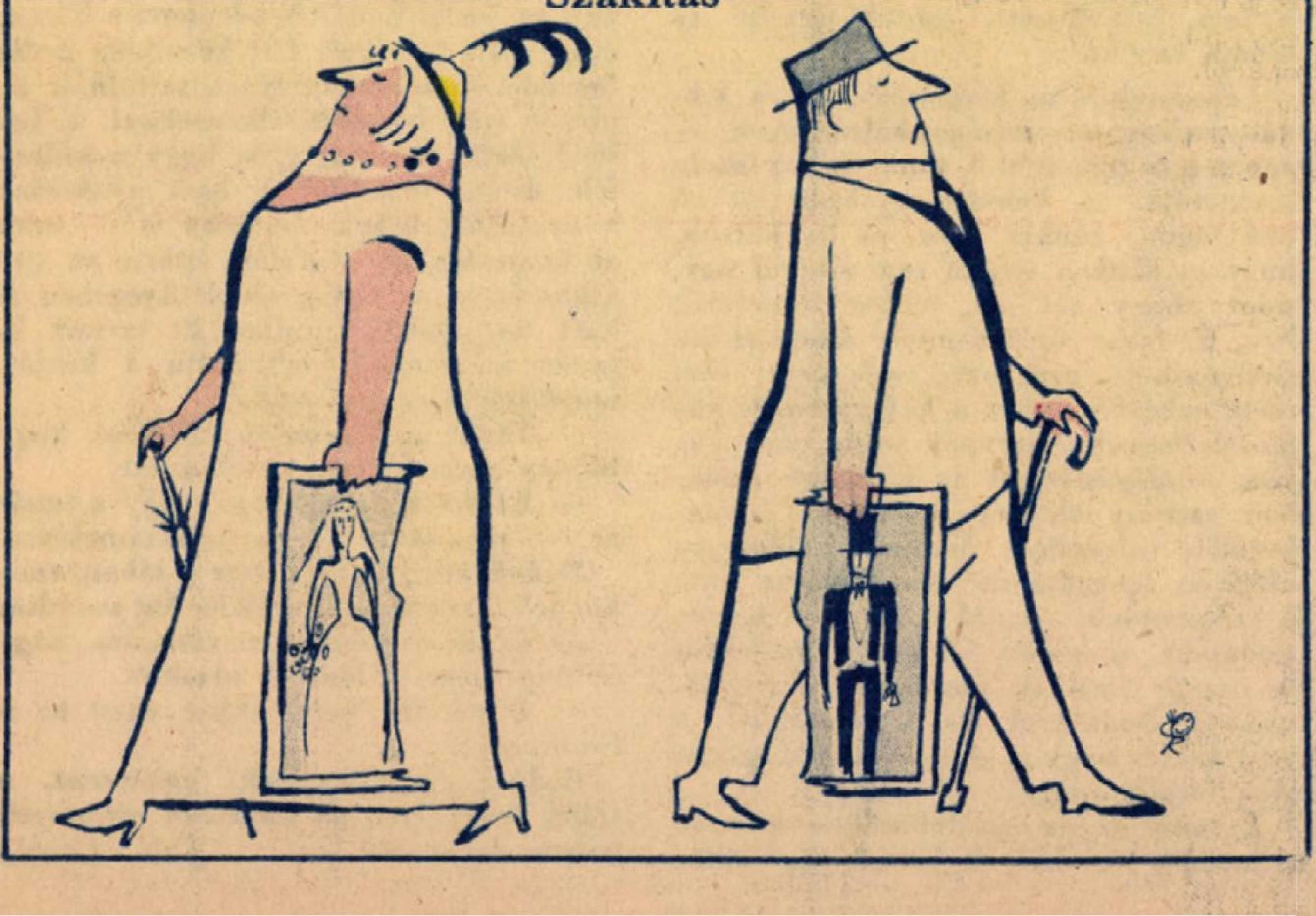
Tudod, azzal az ügyes fiatalemberrel csináltattuk a dekorációt, akit a főosztályvezető küldött, hogy az unokaöccse...

Budapest 2057-ben

— Ha szerez egy pótreaktort a zsebhelikopteremhez, hozok magának egy citromot...

Szakítás

Szamárbőr

Becsületszavamra, én nem tehetek róla. A bűn a feleségem lelkét terheli, én csupán vak eszköz voltam a kezében. A feleségem aziránt érdeklődött, mit csinálunk vasárnap délután. Bús arcot öltöttem.

— Én itthon maradok, rengeteg munkám van, meg kell írnom két novellát és még három viccet is. Maga csak látogassa meg a mamáját, vagy menjen moziba.

Nem, azt már nem! Ha én itthon maradok, akkor itthon marad ő is. Majd olvasni fog. Meg is kér, menjek be délután a kölcsönkönyvtárba és hozzam ki Balzac-tól a „Szamárbőr"-t.

Vasárnap délután javában dolgoztam, amikor felcsapódott a szomszédos szoba ajtaja és feleségem, kezében nyitott könyvvel sápadtan és feldúlva megjelent:

— Idenézzen! Öt oldal hiányzik.

— Mit csináljak? A könyvtárak zárva vannak, a könyvüzletek is. Én csak azt tanácsolhatom, hogy nyugodjék bele a sorscsapásba. Az öt oldalt utólag is elolvashatja. Holnap majd bemegyek a könyvtárba és kérek egy másik példányt.

A feleségem és belenyugvás! Sírt, jajveszékelt, tombolt. Nem bír tovább egy sort sem olvasni, épp most jött volna a legérdekesebb, azt képtelenség átugrani, az egész délutánja el lesz rontva.

— Mit csináljak? — kérdeztem türelmetlenül. — Mit akar tőlem?

— Írja meg!

Megtántorodtam. Én írjak meg öt oldal Balsacot? Öt oldal „Szamárbőr"-t? Riadtan néztem a feleségemre:

— Tessék? Hogy képzeli?!

— Öt oldal az egész! Mi ez magának? Elolvas egy pár oldalt előtte, egy pár oldalt utána és ami hiányzik, azt beírja. Vagy maga talán nem tud regényt írni?

Ekkor már rázta a zokogás. Mit csináljak?

— Rendben van — sóhajtottam, — megírom. Rögtön hozzáfogok.

— De jó legyen — szipogta, — ne csapja össze egy perc alatt.

Este a vacsoránál elragadtatva beszélt a regényről. Színes, fordulatos, izgalmas. A legjobban az a rész tetszett neki, amelyet én írtam bele.

Másnap a könyvet én vittem vissza a könyvtárba. Amikor kibontottam az újságpapírból, gyanús jelenség szúrt szemet. Miniszterpapír széle bújt ki az oldalak közül. Felnyitottam a könyvet. Öt gépírott oldal volt beleragasztva. Szép kis ügy! A feleségem legépelte, amit én írtam és beleragasztotta a megfelelő helyre.

Ki akartam tépni a gépírott oldalakat, de a könyvtároskisasszony akkor már odajött hozzám. Elvette a könyvet, felnyitotta a fedelét, hogy a könyvtári számot kijegyezze. Arcomba szökött a vér. A nevemet pillantottam meg. Tintával írta be a feleségem.

A könyv azóta is így jár kézről-kézre:

Az árva

Szür-Szabó József rajza

Vetélkedés

Történt pedig mindez azon a hagyományos szakmai ünnepségen, amelyre a szegedi paprikatermelők hívták meg legnagyobb vetélytársaikat, a kalocsai paprikatermelőket.

Már útközben kedélyes ugratás folyt a kalocsaiak közt: Szeged? Ott is terem paprika? Milyen lehet az? Se íze, se bűze! Lehet, hogy nagyszerű paprika önmagában, — de meg sem állhat a kalocsai mellett!

Szegeden ezalatt főzték a díszebédet. A főfő paprikás — egyébként nagyon békés ember — vérvörös konyhakését harciasan magasra emelve így vezényelte a szakácsokat:

— Még két kanállal bele, Mari néni! Nem a levesbe, hogy el ne ijedjenek! A tokányba! Hadd tanulják meg azok a bikkfanyelvűek, mi is igazában a szegedi paprika! Otthon ugyse esznek semmi csípőset! Kalocsán mézzel trágyázzák a talajt.

Félóra múlva megérkeztek hangos jókedvvel Kalocsa fiai. Vezetőjük a lépcső alján találkozott szegedi kollégájával. Kezet fogtak, csapataik pedig tapsoltak hozzá. Ilyen lehetett a horáciusok és a kuráciusok küzdelmének nyitánya az albalongai csatamezőn. És így állhatott Toldi Miklós a cseh vitézzel a Margitszigeten, egymást méregetve.

Kalocsa gyanakodva ült ebédhez és szimatolva hajolt a gulyás fölé. Voltak már tapasztalataik a szegedi ebédről.

— Remélem — mondta vezetőjük — kalocsai paprikával készült?! Mert csak akkor ízletes!

— Van annál sokkal jobb paprika is, az van benne! — dörzsölte kezét a szegedi vezető. — Kóstoljátok csak meg!

Kalocsa óvatosan merítette kanalát az égővörös lébe. Aztán szájához emelte és csuklott egyet. Olyan lett a gyomruk, mint egy-egy Csepel 125-ös henger, a robbanás pillanatában.

— Miért sóhajtoztok? — érdeklődtek a szegediek. — Nem ízlik? Erős talán? Hozzunk másikat?

— Hozzatok másikat — nyögte égő nyelvvel a kalocsaiak szószólója bátran. — Ezt elcukrozta valaki, nem lehet rajta segíteni. Édes. Nincs valami erős paprikátok? Mert mi azt szeretjük, ugye? — és szétnézett övéi között, jól csinálja-e. Azok bólogattak. Szeged intésére kivitték a gulyást és behozták a borsostokányt. Kalocsa arca felderült.

— Mi ezt bogyiszlói cseresznyepaprikával szoktuk csinálni — mondta büszkén. — Három szemet lógatunk bele, cérnán, öt percig.

Az asztalnál ülők felhördültek. Három szem bogyiszlóival? Hiszen az elég egy atomkísérlethez is!

— Öt percig? — biggyesztette el száját Szeged. — És csak három darabot? Miért nem főztök bele tízet, egészen?

Kalocsa egy pillanatra kiesett a szerepéből:

— Ezt nem gondolod komolyan. Te is jól tudod, hogy a bogyiszlói hatóanyaga ötszöröse a legerősebb szegedinek. Elégetné a nyelvedet.

— Mendemonda! — vágott vissza Szeged fölényesen. — Én megeszek éhomra három szemet bármikor abból a híres bogyiszlóiból.

— Mindjárt bebizonyíthatod! — derült fel Kalocsa. — Hoztunk magunkkal. Adjátok csak ide! — S mielőtt Szeged felocsudhatott volna, már ott is izzott haragosvörösen a három mogyorónyi gyümölcs, hófehér porcelánon.

Szeged kezébe vesz egyet:

— Na, ha ebben is csalódni fogok, nem megyek többé hozzátok itthoni paprika nélkül. Majd titokban fűszerezek a zsebemből, hogy ne sértsek senkit. Mert szeretem a paprikás ételt.

És beveszi. Tűz önti el a száját, lángot vet az ínye. Halotti csöndben figyel az asztal, lassú szájmozgással rág a hős.

— Na — mondja végül — ennek egy pillanatig volt valami paprikaíze. Lehet, hogy szegedi paprika mellett tartották. De aztán vízízű lett. Majd talán a másik.

Nyeli a másodikat. A lángszóró most a gyomrában dolgozik, végigpörköli nyelőcsövét.

— Kicsit sápadt vagy máma — suttogja Kalocsa. — Nem akarsz kenyeret hozzá?

— Á — legyint Szeged. — Nincsen ebben semmi erő. Nem paradicsomot adtatok nekem véletlenül? — Úgy mondja: „pahadihomot'' és sajnálja, hogy nincs több há betű benne, jólesik a fúvásuk. Nyakán kidagadnak az erek, úgy érzi, parazsat fúj, egész szája cseppfolyósan izzik, halántéka lüktet. De nyeli hősiesen és veszi a harmadikat.

Kalocsa gondterhelten feláll, ő ismeri a bogyiszlóit.

— Nem muszáj megenni a harmadikat — mondja nyugtalanul. — Nem akarok halálesetet.

— Azért kikísérletezem — mondja Szeged szomorúan.

Szomorúsága őszinte. De így fogalmazza okát: „Nálatok nem lehet semmi csípőset szerezni?!'' — s habozva veszi kezébe az utolsó kis méreggömböt.

— Talán majd ez — vizsgálgatja reszkető kézzel, — ha már annyira emlegetitek. — S beveszi. Nyelve füstölni kezd. Ádámcsutkája ugrál, fogai kiolvadnak helyükből, szeme vérben úszik, patakzik belőle a vitriolos könny.

— Hiába — leheli foga közt az izzó zsarátnokkal. — Ez sem az igazi... Becsaptatok.

És lefordul a székről. Két perc múlva, amikor fellocsolják, könyörögve fordul kalocsai partneréhez:

— Ha jót ismertek, tömjetek a pofámba egy marék szegedi paprikát. Szeretném valamivel megízesíteni a számat, mert ettől émelygek.

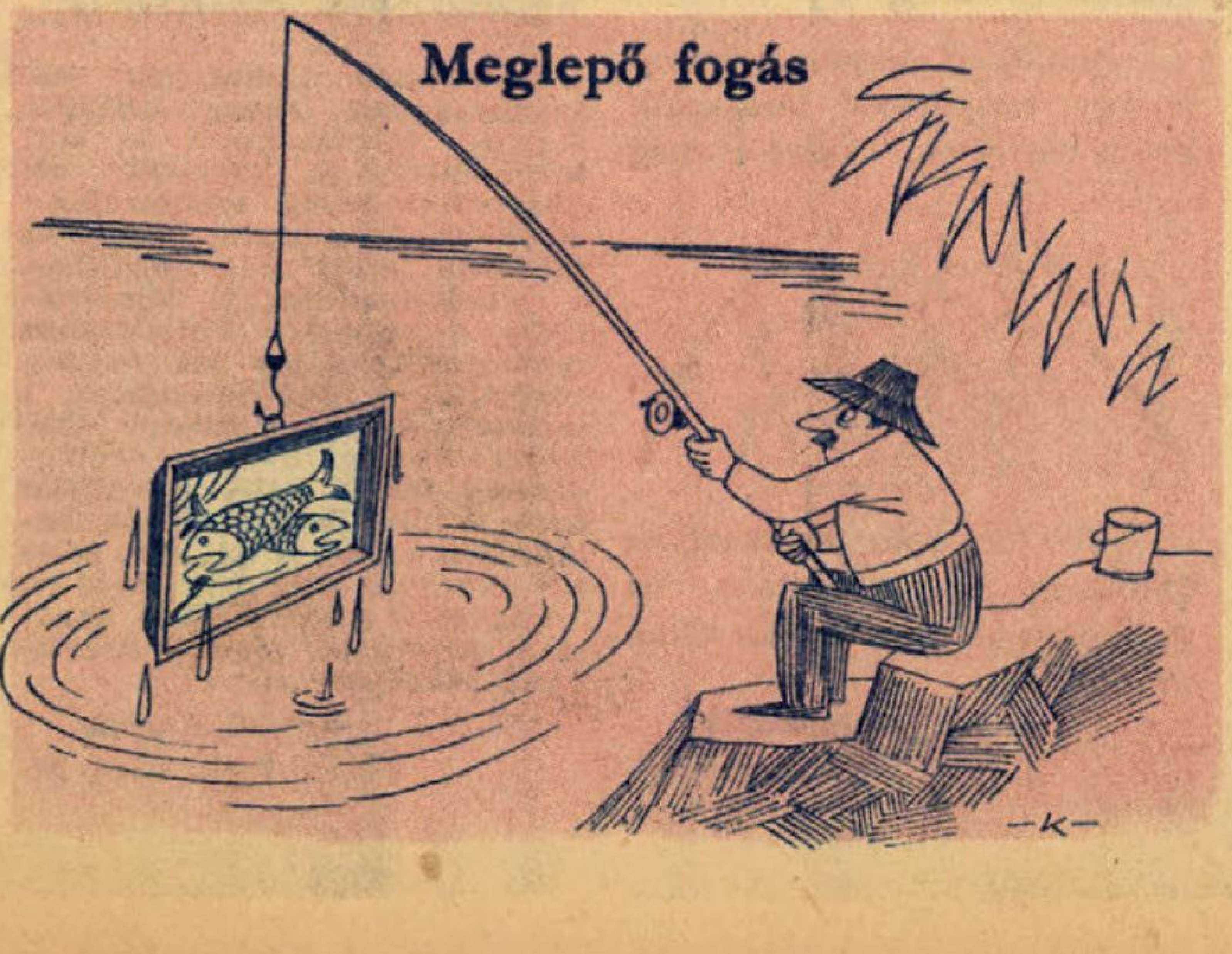
Kalocsa nem válaszol. Utolsó lehelletével ennyit súg:

— Tönkretettetek! Krumpli cukorral főztetek!

És ő is lefordul a székről.

Mert izgalmában megette az egész tokányt.

Gesztelyi Nagy Zoltán

Meglepő fogás

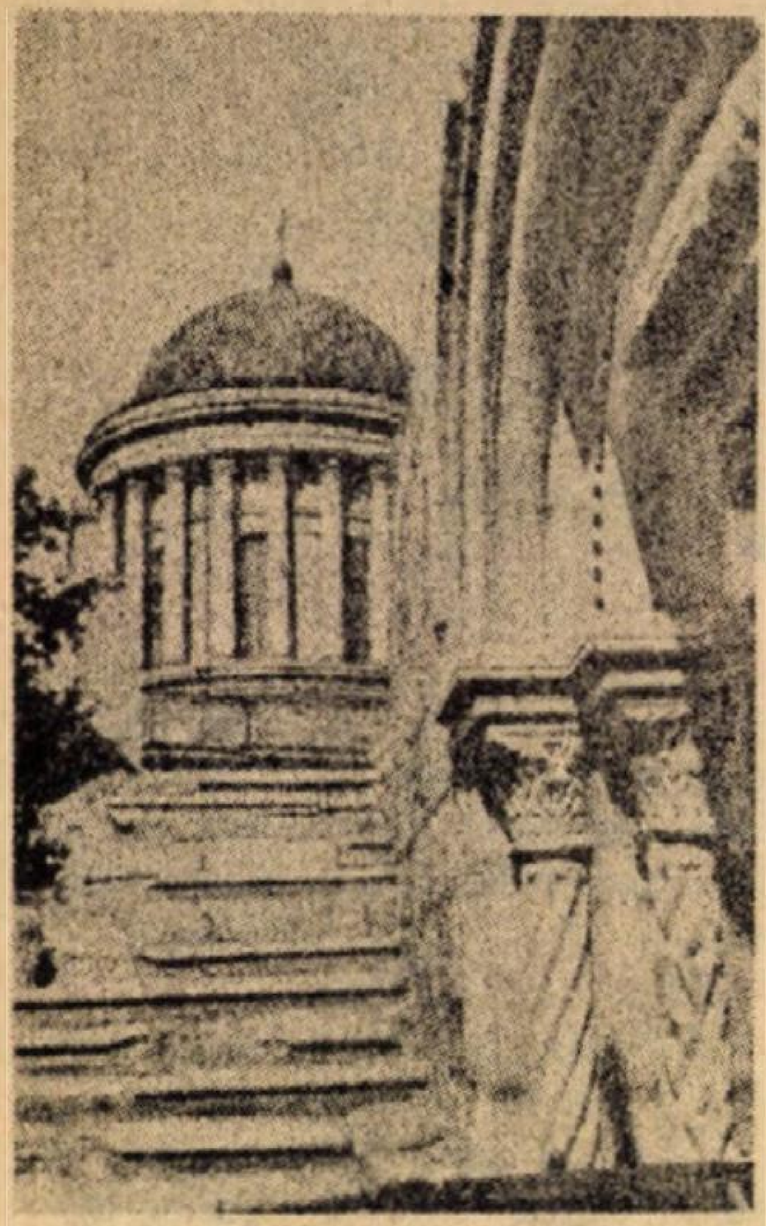
Nehéz a válogatás!

Schwott Lajos rajza

— Örülök, hogy sikerült a megfelelő szint megtalálnia, de sajnos az már a pult!

A KÉPZŐMŰVÉSZETI ALAP TRÉFÁJA

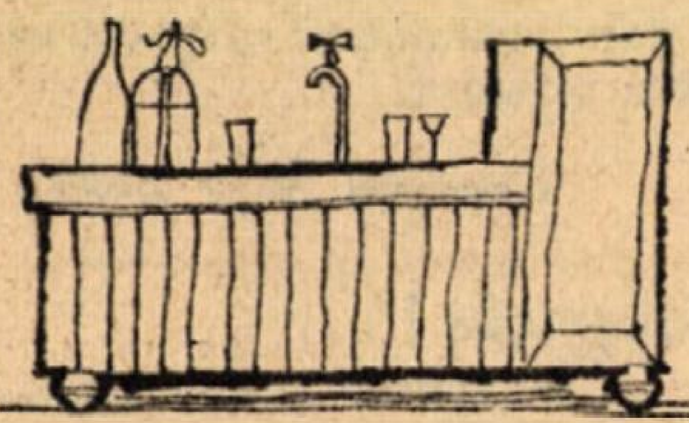

Ez a képeslevelezőlap a Képzőművészeti Alap kiadásában jelent meg és az esztergomi bazilika egy részletét ábrázolja. A felirat viszont ez: „Pécs, Apostolok szobrai a Székesegyház oromzatáról. XIX. század.” Tekintve, hogy a kép esztergomi, azon sem a pécsi székesegyház, sem annak oromzata, sem apostolszobor nem látható.

Több gondosságot!

Csak egy kis korrupció...

A Vecsési Földművesszövetkezetnek sürgősen szüksége lett volna két darab vendéglői söntés pultra. Meg is rendelte annak rendje és módja szerint az Országos Vendéglátóipari Szövetkezeti Központnál. Itt a rendelés Goór Nagy Vilmos elé került, aki az ilyen pultügyeknek volt az előadója. De hiába volt előadó, a pultokat még sem adta elő. Azzal bütötte le a türelmetlen vecsésieket, hogy „nem megy az olyan ripsz-ropszra. Amíg a pultokat beszerezzük és leszállítjuk, bizony egy fél év is beletelik.”

A dolog módfelett bántotta a vecsésieket. Gondoltak egy nagyot, felvittek egy borítékot Goór Nagynak. Nem volt abban semmi különös — csak húsz darab százas bankó... Goór Nagy megilletődve vette át ezt a szerény ajándékot és annyira, de annyira meghatódott, hogy a pultok másnap már ott álltak a vecsési szövetkezet vendéglőjében. Máig is ott vannak a helyükön.

Nem úgy, mint Goór Nagy, aki „fegyelmi úton távozott...”

(pp)

Le a bürokráciával!

MINDENNAPOS ÁR-ÜGYEK

1. Parasztszekerek százai hozzák a fővárosba a gyümölcsöt, zöldséget, paradicsomot. Jó ez a szabadpiac! De...

A Csarnok téren paradicsomot vásárolok befőzéshez. Az egyik szekérnél egy forint harminc fillérért mérik kilóját. Az előttem vásárlónál hirtelen felemelik az árát tíz fillérrel. A vevő nem hagyja magát. A vita egyre jobban elfajul. Mint érdekelt, én is belekapcsolódom. Majd egy várakozó gépkocsi vezetője is. Végre olyan fenyegető hangulat alakul ki a mázsa körül, hogy az eladó máskorra halasztja gyors meggazdagodási vágyát.

Mert rendben van, ha egynegyvenet kérnek a paradicsomért! Az is elképzelhető, hogy napközben módosul az ár. De az már semmikép sincs jól, hogy amikor már berakom a paradicsomot a kosaramba, abban a tudatban, hogy egyharminc az ára, a mérés után egynegyvenet kérnek tőlem érte.

2. Vasárnap délután sétálok a Bajcsy-Zsilinszky úton. A Deák tér és a Paulay Ede utca között egy önállóan és egyénileg dolgozó kukoricaárus kezével nyomogatja a csöveket és mindjárt be is bizonyítja, milyen puhák, tejdúsak. Túlteszem magam ezen az egészségügyi szempontból kifogásolható tevékenységen és kérek egy cső kukoricát. De torkomon akad a képzeletbeli kukoricaszem, amikor megkérdezem az árát. Három forintot kér az akkor még nyersen hatvan-nyolcvan filléres kukoricáért! Előző nap egyhatvanért vettem egy Közért-árusnál az utcán.

Azért vasárnap sem ártana egy kis árellenőrzés — egészségügyi inspekcióval egybekötve.

R. E.

Bűnjel lett a nadrágomból

Volt nekem egy drappszínű kamgarn-öltönyöm, amit Pestre járó sógorommal május 15-én tisztítás végett beküldtem a Patyolat Thököly út 7. szám alatti fiókűzletébe. Az öltönyt 59 203. számú blokk szerint átvették és közölték, hogy június 18-ára elkészül. Amikor azonban a sógorom a jelzett

napon megjelent az öltönyért, Patyolaték egy héttel kitolták a határidőt. Ez a kitolás aztán ment egészen július 29-ig, amikor hogy-hogy nem, a zakó előkerült, de a nadrág még valahol a tisztítóüzben várta sorsának jobbrafordulását.

— Oda se neki! — biztatták sógoromat. — Majd előkerül az is, csak legyen türelemmel és nézzen be úgy másfél hét múlva.

Mikor aztán másfél hét múlva benézett, igen kedvesen tudomására hozták a Patyolaték, hogy a nadrágot az egyik megtévedt dolgozójuk elemelte a zakó mellől és átalakíttatta magának. Így történt azután, hogy az én régen várt nadrágom, mint bűnjel a rendőrségre került.

Ezeregyedik reklamációm alkalmával a Patyolaték azzal vigasztaltak, hogy ha majd a rendőrségi eljárás befejeződik és nadrágom felszabadul, úgy értesítést küldenek. Mivel azonban az értesítés ez ideig nem érkezett meg, kérem a Patyolatot, hogy a május 15-e óta kezelésükben levő nadrágomat a tél beállta előtt „szabadlábra helyezni” szíveskedjék.

Kuti István
Tura, Kossuth L. u. 109.

Badacsonyi takarékosság

Hárman mentünk be a badacsonyi „Hableány” étterembe. Menüt kértünk. Hoztak három levest, három tányérban és három húsételt ugyancsak három tányérban. Az olvasó nyilván elcsodálkozik azon, hogy miért hangsúlyozzuk a három tányért. Azért, mert a tésztát már egy tányérban hozták. (3 személyre.)

Megkérdeztük a felszolgálótól, hogy miféle badacsonyi újítással állunk szemben. Azt a választ kaptuk, hogy tányérspórolásról van szó.

Ugyanilyen alapon a levest is egy tányérban hozhatták volna hármunk részére és még

nagyobb lett volna a takarékos Hableány megtakarítása, ha evőeszköz nélkül tálalták volna az ételt.

Dr. Stux László
II., Mártírok útja 59.

Utókúra

Egy motoros barátomtól tudtam meg, hogy a generáljavított motor csak akkor válik igazán üzemképessé, ha az operáció után jól bejáratják. Ezt a bejáratási módszert próbálta ki az SZTK is rajtam.

Augusztus 9-től 18-ig kórházban feküdtem, ahol 13-án visszértágulással megoperáltak. Az operáció után 21-én jelentkeztem a csillaghegyi szakosított rendelőben betegállományba való felvételem ügyében. Itt kezdődött a „bejáratás”. A sebész megnézte a kórházi zárójelentést, kiállított egy kartont, majd az igazolványt lepecsételve, elküldött a Korvin Ottó utcába felülvizsgálatra. Másnap megjelen-

tem a Korvin Ottó utcában, ahol két és fél órai várakozás után végre sorra kerültem. Az orvos megkérdezte, mi a panaszom. Válasz helyett átnyújtottam a kórházi zárójelentést. Beírtak egy füzetbe, az igazolványt aláírták és lepecsételték, majd közölték velem, hogy a könyvért menjek a munkaadómhoz és a könyvvel együtt egy hét múlva jöjjek el. Hozzáfűzték még, hogy előzőleg Csillaghegyen bélyegeztessem le a könyvet.

Másnap elzarándokoltam a munkaadómhoz, ahol megkaptam a könyvet, pontosabban a betegsegélyzői igazolványt: most azután folytathatom a „csillag-túrát”, de — visszafelé. Sajnos, a kórházban nem szereltek fel rám egy kilométermérő-órát s így nem tudom megállapítani, hogy a bürokrácia útvesztőjében hány kilométert kutyagoltam frissen operált lábammal.

Kreutzer Kornél
III., Csillaghegy, Szabadság utca 20.

Szeretnék szántani...

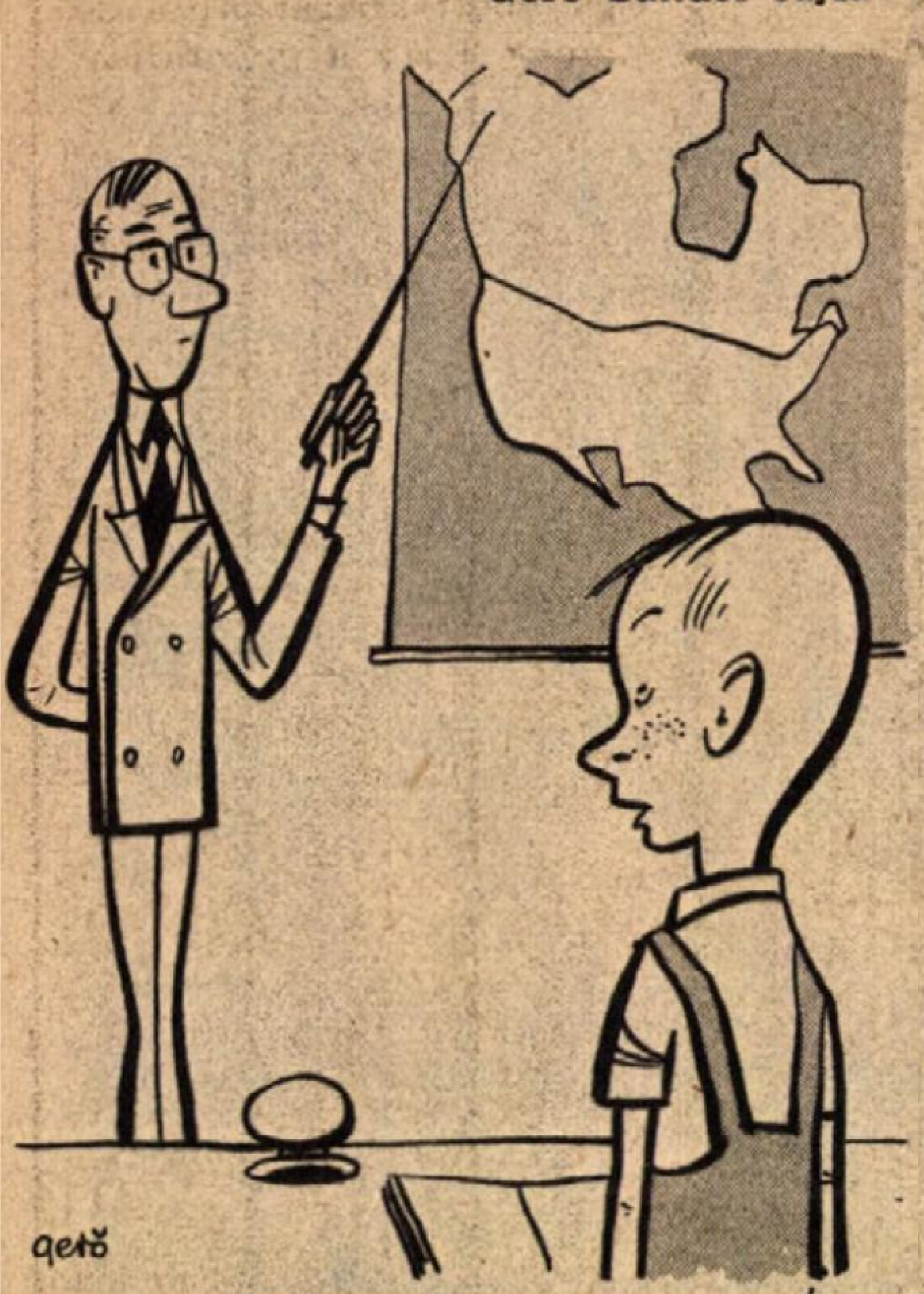
A Hatvani Cukorgyár célgazdaságának anyagbeszerzője vagyok. Gazdaságunk az egri kirendeltséghez tartozik, ott akartuk hiányzó traktoralkatrészünket beszerezni. Nem volt raktáron, ezért még áprilisban a Földművelésügyi Minisztérium Anyagellátó Vállalatához fordultunk. Május óta folyton sürgetjük a barázdatengelyt, a tarlótengelyt és a hosszú ekenádat. Sajnos, minden erőlködésünk hiába való, a vállalat nem szállít. Pedig nekünk hamarosan szántani kellene, mert a Cukorgyár nem maradhat le.

Végezetül megismétlem panaszos levelünk címét: Szeretnénk szántani...

Marosi András
VIII., Futó utca 34.

Földrajz órán

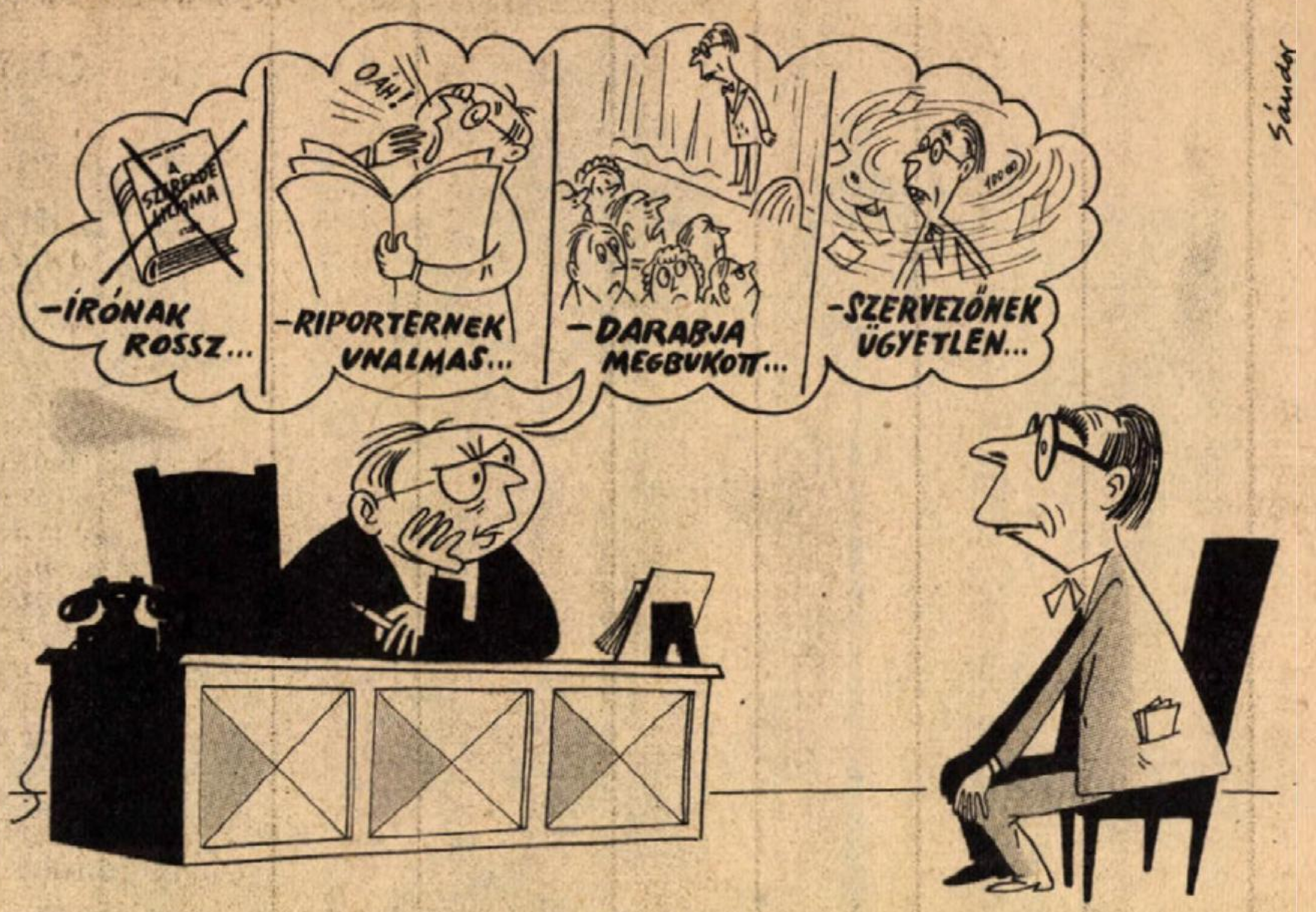
Gerő Sándor rajza

— Mit tudsz Kanadáról?
— Amióta Józsi bácsival levelezünk, nem sok jót...

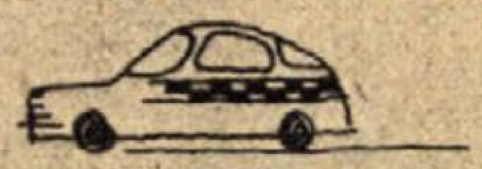
Egy kultúrmunkást el kell helyezni...

Sándor Károly rajza

— Mondja kartársam,... nem volna kedve elmenni valamelyik színházhoz dramaturgnak?

Két Kis Közlekedési Kuriózum

Reggel hat órakor érkeztem a Keleti pályaudvarra. Száz utasra három taxi várakozott, majd egyenként érkeztek üres kocsik — három percenként. Mindegyik kocsinál közelharc kezdődött. Az élelmesebbek a hordárokhoz fordultak protekcióért. (Néha nem eredménytelenül.) Útitársam egy szerény, szemüveges német fiatalember álmosan és reménytelenül gubbasztott a csomagjai mellett. Ő már a nyelvi nehézségek miatt sem vehetett részt a harcokban. Rövidesen taxihoz jutottam és akkor felajánlottam, hogy beviszem a városba. A sofőrnek már ő mondta be budapesti címét:

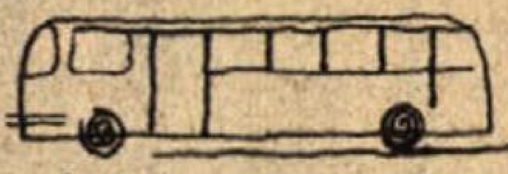
— Bitte Hotel Duna...

A sofőr ebből megértette, hogy a Bristolba igyekszik és lelkes „jawohl" után megindult — a következő útvonalon: Rottenbiller utca, Gorkij fasor... Rövidesen a Köröndnél találtuk magunkat. Ekkor abbahagyva vendégünkkel a német szót, zengő magyar nyelven a sofőrhöz fordultam:

— Miért csinálja ezt az óriási kerülőt?! Hiszen a Rákóczi úton végighaladva sokkal hamarabb odaértünk volna.

A sofőr bár láthatóan meghökkent, ahelyett hogy férfiasan azt válaszolta volna, „bocsánat, azt hittem, mind a ketten külföldiek tetszenek lenni", hosszú magyarázatba fogott, amely szerint ez a praktikusabb útvonal, mert a Rákóczi úton csak vontatottan lehet előrejutni. Viszont most már célunk felé haladtunk (Népköztársaság útja, József Attila út, Dunapart) és szerencsésen meg is érkeztünk.

Bizonyos, hogy kedves külföldi vendégeink szeretik a várost megtekinteni és minden bennszülöttnek kötelessége, hogy mutogassa Budapestet az idegeneknek. De úgy gondoljuk, hogy a sétakocsizást a Taxi bízza inkább az Ibuszra.

A Vörösmarty téri autóbusz végállomás kis bódéjában hűségesen strázsált az ellenőr és beszélgetett egy csinos, fiatal kalauznővel. Udvariasan megszakítottam a csevegést.

— Jó estét kívánok!

Az ellenőr visszaköszönt:

— Jó estét!

— Volna szíves megmondani, mikor indul az utolsó 4-es vagy a 19-es a Délivasút felé.

— Megmondom én kérem, rögtön, — felelt lelkesen az ellenőr és kutatni kezdett különböző iratok között.

Keresgélt, keresgélt, majd így szólt:

— Hát sajnálom, de nincs menetrendem, nem tudom pontosan megmondani, úgy tíz óra után.

Attól eltekintve, hogy a szomszédos 56-os végállomásnál azt közölték, hogy 11 után megy az utolsó kocsi, szerényen megkérdezzük a vállalatot, nem lehetne a beruházási alap terhére ellátni az ellenőröket autóbuszmenetrenddel? Negyven fillérbe kerül.

(st.)

Étlapolvasás!

Ha ülök: plusz tízszázalék,
s huszonöt, ha zene szól...
Ezt még értem, — de miért nem
tüntetik fel valahol:
milyen pózt vegyen fel, avagy
mit kell annak tenni,
aki az étlapra kiírt
áron akar enni?...

Bodor Zoltán

A század gyermeke

Réber László rajza

Bécsi idill

Szegő Gizi rajza

— Adjon egypár fillért bélyegre! Meg akarom írni haza, hogy itt milyen jó dolgom van...

Aminek nem muszáj lennie

(Tanulság az elmúlt színházi szezonból.)

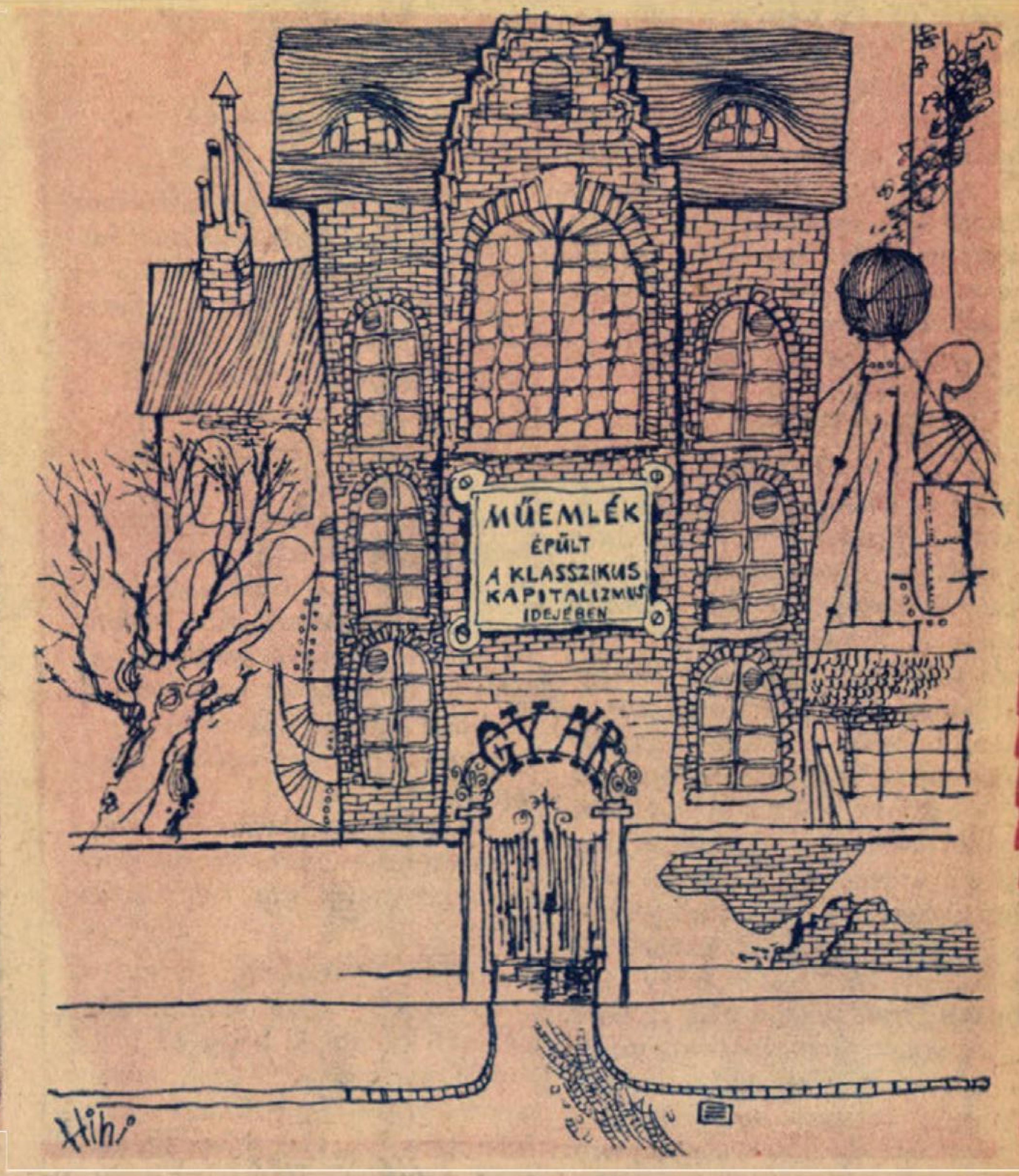
Sándor Károly rajza

— Nagyot bukott a darabunk, — de magyar!

Indokolatlan büszkeség

Hegedűs István rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.